

๑

๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๐

กราบเท้าพ่อที่เคารพรัก

ก่อนอื่นผมต้องขอโทษพ่อด้วยนะครับที่เพิ่งส่งข่าวถึงพ่อทั้งที่ผมมาถึง เชียงดาวได้เกือบอาทิตย์แล้ว ที่นี้ผมได้รู้จักกับอินทร ผู้ช่วยคนสนิทของผม หลายวันก่อนอินทรเพิ่งพาผมเข้าไปสำรวจในป่า ผืนป่าที่เชียงดาวยังอุดม สมบูรณ์อยู่มากครับ ถึงแม้จะมีบางส่วนถูกทำลายไป แต่นับจากที่พระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงก่อตั้งโครงการเกษตรที่สูงเพื่อส่งเสริมอาชีพให้แก่ ชาวเขา การบุกรุกแผ้วถางป่าก็ลดน้อยลงไปมาก

อินทรเล่าให้ผมฟังว่าหัวหน้าหน่วยคนก่อนๆ อยู่ได้ไม่ถึงครึ่งปีก็ย้าย หนีกันไปหมด ส่วนใหญ่ล้วนหวั่นเกรงต่ออำนาจมืด แต่พ่อไม่ต้องเป็นห่วงผม นะครับ ผมจะทำงานด้วยความมุ่งมั่น ซื่อสัตย์สุจริต ให้สมกับที่ผมได้มี โอกาสปฏิบัติหน้าที่อันทรงเกียรตินี้ ผมขอสัญญาด้วยเกียรติของหัวหน้า หน่วยพิทักษ์ป่าคนใหม่ว่าจะไม่ทำให้นามสกุลอโศกวิทย์ต้องเสื่อมเสีย หรือทำให้

พ่อต้องผิดหวังแน่นอนครับ

สุดท้ายนี้ ฝากความคิดถึงถึงยายสาด้วยนะครับ

ด้วยรักและคิดถึงครับพ่อ

อคิน

รถจี๊ปสี่เขี้ยวทหารเล่นออกจากหน่วยพิทักษ์ป่าอุทยานแห่งชาติเขียงดาว มาตามถนนลูกรังบนเนินเขาซึ่งถูกขนาบด้วยป่าเต็งรังที่มีหญ้าเพ็กขึ้นแซมเป็นระยะๆ

อคิน อคิราห์ ยิ้มน้อยๆ ระหว่างขับรถตรงไปในตัวเมืองเพื่อส่งจดหมายหาบิดา ซึ่งรับราชการครูอยู่ในกรุงเทพฯ รวมถึงอลิส่า น้องสาวเพียงคนเดียวของเขาที่เพิ่งผ่านการเข้าฝึกอบรมเป็นแอร์โฮสเตสของสายการบินแห่งหนึ่ง แต่ในระหว่างกำลังขับรถฝ่าอากาศเย็นสบายในตอนเช้าไปเรื่อยๆ อคินก็เห็นรถกระบะขนาดเล็กคันหนึ่งเลี้ยวออกมาจากแยกถนนด้านหน้า ก่อนจะขับตรงไปทางเดียวกัน

ลีซมพู่หวานคาคาของรถคันดังกล่าวทำให้ชายหนุ่มประหม่นได้ไม่ยากว่าเจ้าของรถคงเป็นผู้หญิง แต่ด้วยระดับความเร็วที่เธอขับ อคินจึงอดวิพากษ์วิจารณ์ไม่ได้ว่าช่างกล้าหาญเหลือเกิน

“ແ່ແຕ່ແຮງ” ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ อย่างนึกขัน ระหว่างมองตามรถขนาดเล็กสภาพดีกดำบรรพ์ที่แล่นนำหน้าอยู่ไม่มาก

เอ๊ยด!

หัวใจของอคินไหววูบ เมื่ออยู่ๆ เจ้าของรถรุ่นเดอะก็จอดโดยกะทันหัน เขากะทืบเท้าลงบนเบรกอย่างแรง ล้อรถบดกับพื้นถนนเสียดังลั่น ก่อนที่เขาจะได้ยินเสียงปะทะดังตามมาโครมใหญ่ เมื่อหน้ารถจี๊ปชนเข้ากับท้ายรถกระบะอย่างจัง

จังหวะที่รถจอดสนิทนั้น อคินค่อนข้างจุกที่หน้าอกเพราะแรงกระแทก

เมื่อครู เขาเงยหน้าขึ้นมองภาพเบื้องหน้า เห็นว่าผู้หญิงที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยของรถคันดังกล่าวยังตัวตรงปกติ ไม่ล้มพุงลงไปก็โล่งอก ก่อนที่ความรู้สึกหงุดหงิดจะรุกรานใจจนต้องเปิดประตูรถลงมา ก้าวไปเคาะประตูรถกระบะสีหวาน

“นี่คุณ! นี่จะเบรกกี่เบรค ไม่ดูตาม้าตาเรือบ้างเลยหรือไงว่ามีรถตามอยู่ข้างหลัง เกือบทำให้ผมต้องนอนอ่านหนังสือพิมพ์ข้างถนนแล้วรู้ไหม”

หญิงสาวที่นั่งตัวแข็งที่อยู่นบนเบาะกะพริบตาปริบๆ สองสามครั้ง ก่อนได้สติแล้วเปิดประตูรถลงมาเผชิญหน้ากับเจ้าของเสียงตำหนิหัวนเดียวนเมื่อครู เลี้ยววินาทีสั้นๆ ที่หญิงสาวมองตอกลับมา อคินก็ถึงกับนั่งงันไปหลายอึดใจราวถูกตริงเอาไว้ด้วยสายตาคู่นั้น...

อคินเกิดและโตที่กรุงเทพฯ เคยเห็นผู้หญิงสวยมากก็มาก แต่กลับไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนน่ารักชวนให้ประทับใจเท่ากับหญิงสาวตรงหน้าเลยสักคนเดียว ดวงตากลมโตสีนึ้รับกับปลายจมูกเขตรันและริมฝีปากบางสวยได้อย่างสมบูรณ์แบบ ผมยาวตรงที่ถูกรวบเปิดหน้าผากเอาไว้เผยให้เห็นใบหน้าเรียวยาวไข่เกลี้ยงเกลาหมดจด รูปร่างอ้วนแอ้นอรชรตรงหน้า แม้อยู่ในชุดเอี้ยมกางเกงยีนเหมือนพวกทอมบอย แต่เมื่อมองเห็นผิวขาวนวลล่อหนุ่มนึ้มน่าสัมผัสตามลำคอและเรียวยาวเพียงเล็กน้อย เขาก็รู้สึ่กว่าเธอดูบอบบางน่าทะนุถนอมเหมือนนางอัปสรบนวิมานฉิมพลี

หัวใจของชายหนุ่มเต้นระรัวไม่ตรงจังหวะ ก่อนจะพึมพำพูดลึ่ที่อยู่ไนใจออกมาโดยไม่ทันรู้ตัว

“นางฟ้า...”

คนถูกชมถึงกับตะลึงไปครู่สั้นๆ ก่อนจะถลึงตามองชายหนุ่มแปลกหน้าด้วยความชื่นใจที่พัดผ่านเข้ามาเร็วตั้งพายุ

“อย่ามาทำชื่อกับฉันนะ! ขับรถมาชนฉันแล้วยังพูดจาไม่รี้นหูอีกประเดี๋ยวเถอะ...” คนตัวเล็กกว่ายกกำปั้นขึ้น เรียกสติของชายหนุ่มให้หวนคืนกลับมาอีกรั้ง

“เฮ้ย! เดี่ยวก่อนสิคะ” อคินยกมือทั้งสองข้างขึ้นห้ามปราม ท่าทาง
แก่นแก้วก้ำกั้นของเธอช่างตรงข้ามกับใบหน้าสวยหวานดั่งเทพธิดาเสียนี้กระไร

“ผมตั้งใจชนคุณที่ไหนกัน ถ้าคุณเป็นผมคุณก็เบรกไม่ทันเหมือนกัน
นี่ละ”

“แต่ถึงยังไงคุณก็ผิดอยู่ดี เพราะคุณเป็นฝ่ายชน”

“อ้าว หน้าตาก็สวยดีทำไมพูดจาไม่สวยแบบนี้ล่ะคุณ ผมอาจจะผิดที่ชน
แต่ถ้าคุณไม่จอดรถกะทันหัน เหตุการณ์เมื่อคืนก็คงไม่เกิดขึ้น”

“แล้วคุณจะให้ฉันชนมันหรือไง” หญิงสาวชี้ไปที่พื้นถนนหน้ารถสีหวาน
แต่เมื่อชายหนุ่มมองตาม กลับต้องหันกลับมาถามอีกครั้งด้วยความงุนงง

“มัน?”

“ก็...” หญิงสาวหันหน้ากลับไป มองหา ‘ต้นเหตุ’ ที่ทำให้ตนเองจำต้อง
หยุดรถ แต่ภาพถนนอันว่างเปล่าในบริเวณนั้น ก็ทำให้หลอนถึงกับยืนหนึ่งงัน
ไปหลายอึดใจ ก่อนตีหน้าขี้นหน้าหันกลับมาหาชายหนุ่มอีกครั้ง เมื่อเรียกสติกลับ
มาหาตนเองอย่างครบถ้วนสมบูรณ์

“เมื่อก็มีหมูป่าตัวหนึ่งวิ่งตัดหน้ารถของฉัน แต่ตอนนั้นมันคงตกใจวิ่งหนี
ไปแล้ว”

“ถึงอย่างนั้นคุณก็ไม่สมควรขับรถเร็ว โดยเฉพาะถนนบนภูเขาแบบนี้”
อคินตักเตือนด้วยความหวังดี ทว่าหญิงสาวกลับไม่พอใจขึ้นมาในบัดดล

“ฉันขับเร็วแล้วคุณขับช้าตายนักแหละ” เสียงหวานๆ ที่ค่อนข้างแข็ง
กระด้างของเธอ เมื่อกอบปรกับสีหน้าท่าทางกรุ่นโกรธนั้นแล้ว ทำให้อคินรู้สึก
เอ็นดูมากกว่าหงุดหงิด

“หัวเราะอะไรไม่ทราบ” รอยยิ้มขบขันที่ปรากฏบนใบหน้าของเขาทำให้
หญิงสาวหัวเสียหนักขึ้น

“หัวเราะคนทำผิดแล้วยังไม่ยอมรับผิดนะสิ”

“ฉันนะหรือผิด” อีกฝ่ายขอคำแบบหัวชนฝา “อย่างน้อยฉันก็เบรกทัน
ไม่ชนมันตาย แต่คุณต่างหากที่มาชนท้ายรถของฉัน คุณนั่นแหละที่ผิด!”

“โอเคๆ ผมผิดก็ได้ครับ คุณอยากให้ผมรับผิดชอบยังไงล่ะ”

แผนการบางอย่างผุดขึ้นในใจทั้งยังแสดงออกทางสีหน้า อย่างน้อยๆ เธอคงเรียกค่าเสียหาย แล้วเขาก็จะแกลังอ้างกลับไปว่าพวกเงินติดตัวมาไม่มากนัก ถึงตอนนั้นเขาก็จะได้ขอที่อยู่ของเธอเพื่อนำค่าเสียหายไปคืนให้ในภายหลัง ถือเป็นโอกาสในการสานสัมพันธ์กันไปในตัว

แต่ด้วยความที่สายตาของเขาดูไม่น่าไว้วางใจ หรืออีกฝ่ายรีบร้อนจนไม่อยากเสียเวลาต่อรอง อคินเองก็ไม่รู้

“ฉันจะถือว่าพาดเคราะห์ก็แล้วกัน!” ปฏิเสธเสียงห้วนแล้วกลับเข้าไปนั่งในรถ ก่อนไขกุญแจสตาร์ทอีกครั้ง ทำให้อคินนึกเสียตายขึ้นมาในบัดดล แต่เหมือนโชคยังเข้าข้าง... รถกระบะสีหวานกลับสตาร์ทไม่ติดขึ้นมาดื้อๆ “อีกแล้วหรือพี่ไป...”

ได้ยินเสียงอืดออดตระคนหงุดหงิดของหญิงสาว อคินก็ยิ้มกริ่ม ก้าวตามไปยืนพิงรถรุ่นเดอะของเธออย่างอารมณ์ดี

“อย่าเพิ่งเกรตตอนนี้ได้ก่อน คนยังรีบๆ อยู่เน้อ” ความพยายามของสาวเหนือยังคงไม่ล้มฤทธิ์ผลง่ายๆ พี่ไปเเกรเสียจนยิงสตาร์ตยิงหมดแรง ตามสภาพความ ‘เก๋’ ของเครื่องยนต์

“น้องสาวครับ ให้ผมไปส่งไหมครับ” อคินแกลังหยอกพร้อมยิ้ม ยิงเห็นว่านางฟ้าของเขาปั่นหน้าบูดบึ้งก็ยิ่งรู้สึกว่ามันน่ารักน่าแกลังเป็นที่สุด

เอาเถอะ...อยากโกรธก็โกรธเข้าไป...อย่างไรเสียตอนนี้เขาก็อยู่ในสถานะของคนที่ถูกไฟเหนือกว่า

ชายหนุ่มเชื่อว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ รูปร่างอ่อนแอั้นอรชรอย่างเธอคงไม่คิดเดินป่าคนเดียวไปถึงตัวเมืองเป็นแน่แท้ ถึงแม้ว่าจากตรงนี้จะมิดนดินลูกรังอำนวยความสะดวกไปตลอด แต่ระยะทางก็ยังมีอีกหลายสิบกิโล

หญิงสาวก้าวลงมาจากรถอีกครั้งพลางปิดประตูดังปัง!

“ไม่จำเป็น” หล่อนกระแทกเสียง ก่อนกลับหลังหันเดินเลียบริมถนนไปเรื่อยๆ หาได้คิดหันกลับมาขยาดตาคนอยากแสดงน้ำใจอาสาไปส่งไม่

อคินยิ้มชอบใจในความดีอื้อฉาวของนางอัปสรสวรรค์ ยิ่งเธอไม่เล่นด้วยมากขึ้นเท่าไร เขาก็ยิ่งรู้สึกทำหายมากขึ้นเท่านั้น เมื่อกลับไปที่รถของตัวเองอีกครั้ง อคินก็ขับตามไปประกบข้างๆ พลังชะลอความเร็วให้เท่ากับจังหวะการก้าวของเธอ

“ไม่อยากจะให้ผมไปส่งจริงๆ เหนอครับ จากตรงนี้ไปถึงในเมืองไม่ใช่ไกลๆ นะครับ ผู้หญิงเดินเท้าคนเดียวไม่ปลอดภัย เกิดมีใครมาฉุดไปทำมิดีมิร้ายจะอย่างไร ผมไม่อยากจะขึ้นชื่อว่าเป็นคนใจดำทิ้งผู้หญิงตัวเล็กๆ ไว้กลางปากกลางเขาคคนเดียวหรอกนะครับ”

รอยยิ้มที่ประดับอยู่บนใบหน้าของเขาทำให้หญิงสาวรู้สึกหมั่นไส้เสียมากกว่า

“การขึ้นรถไปกับคนอย่างคุณต่างหากที่ไม่ปลอดภัย”

“คนอย่างผมทำไมหรือครับ หน้าตาผมไม่น่าไว้ใจหรือผมหล่อเกินไปจนคุณไม่ไว้ใจตัวเอง เกรงจะเปลอลวนลามผมขึ้นมา”

“บ้า!” หญิงสาวหันกลับมาต่อว่า พวงแก้มแดงก่ำด้วยความเกรี้ยวกราดสองเท้าหยุดเดินโดยอัตโนมัติ พลอยทำให้รถของชายหนุ่มหยุดตามไปด้วย

“ใครจะไปคิดลวนลามคนอย่างคุณกัน อยากไปไหนก็รีบๆ ไปเลยนะ ไม่ต้องมาขับรถตามฉันอีก!”

“ผมก็แค่หวังดีกับคุณนะครับ คุณ...” อคินทอดเสียงในเชิงถามชื่อหญิงสาว แต่นอกจากเธอจะไม่ตอบแล้วยังสะบัดหน้าพริ้วไปอีกทางหนึ่ง

“หวังดีประสงค์ร้ายละสิไม่ว่า!” เหน็บพลงยกแขนทั้งสองข้างขึ้นกอดอก อคินจึงแกล้งเป่าลมพู่ออกจากปากกรวกับระอาในความดีอื้อฉาวของเธอเสียเต็มประดา

“ตามใจคุณแล้วกัน” อันที่จริงเขายังมีแผนสำรองในการชวนเธอมาร่วมทางอีกมาก เมื่อแผนแรกไม่สำเร็จ ก็เห็นที่ต้องใช้แผนสอง

“เมื่อคืนนี้ผมเพิ่งได้ยินคนเขาพูดกันว่า มีเสือหลงมาเฟ้นผ่านแถวนี้ แถมยังหัวโชนทำร้ายชาวเขาที่เข้าไปหาของป่าจนแขนขาดไปข้าง ทางเจ้าหน้าที่

ป่าไม้กำลังเร่งตามหามันให้วุ่น แต่ไม่รู้ว่าจะระหว่างเจ้าหน้าที่ป่าไม้กับคุณ... ใครจะเจอมันก่อนกัน”

แกลิ่งทอดเสียงยี้ให้ฟังดูน่ากลัวในประโยคสุดท้าย แล้วเขาก็แทบอยากหัวเราะให้ลั่นเมื่อเห็นสีหน้าตระหนกตกใจของนางอัปสร แต่ขึ้นทำอย่างนั้นเธอก็ได้รู้ทันเขาอย่างแน่นอน ดังนั้นเขาจึงทำเพียงตีสีหน้าเป็นห่วงเป็นใย ถึงแม้จะไม่จริงใจ แต่ก็สมจริงจนหญิงสาวดูไม่ออกเลยสักนิดเดียว

“อย่า...อย่ามาอำฉันเสียให้ยากนะ ฉันเกิดและโตที่นี่ คุณคิดว่าฉันจะกลัวหรือ” น้ำเสียงกุกกักที่เธอพยายามประกาศออกมาอย่างหัวหาญนั้นหาได้ฟังมันอกมันใจในคำพูดของตัวเองไม่ “ก็...ก็แค่เสีย”

เสียงแผ่วในตอนที่ประโยคทำให้อคินขบขันในใจ ทว่ากลับทำหน้าขริมเหมือนไม่รู้

“ถ้าคุณไม่กลัว... อยากลองเสียงเจอมันดูก็ได้นะครับ แต่ถ้าคุณเกิดกลายเป็นอาหารของมันขึ้นมา อย่าเป็นวิญญานเร่ร่อนตามหลอกผมที่หลังแล้วหาว่าผมเลี้ยงน้ำใจกับคุณก็แล้วกัน”

เห็นใบหน้าซีดเซียวห็นรีหันขวาง สายตามองไปตามแนวต้นไม้หน่อยใหญ่ในป่าลึกลับว่ามีเงาของสัตว์ร้ายปรากฏขึ้นบ้างหรือไม่ ชายหนุ่มก็ยิ่งนึกลำบากใจ ล่อลวงเธอต่อด้วยคำพูดเขย่าขวัญสะท้านทรวง

“แต่เอ...ถ้าคุณเกิดไม่ตายแล้วถูกกัดแขนไปข้างหนึ่งแบบชาวบ้านที่เข้าไปหาของป่าเมื่อคืน ผมนึกไม่ออกเลยจริงๆ ว่า...” คนเจ้าแผนการยังพูดไม่ทันจบดี หญิงสาวก็เปิดประตูถึบขึ้นมานั่งบนเบาะข้างๆ เขาอย่างรวดเร็ว

อคินลอบยิ้มเจ้าเล่ห์ แต่เมื่อเธอละลายตาจากประตูมามอง เขาก็รีบเก๊กหน้าขริมพรางกระแอมแอม

“ไหนว่าไม่กลัวยังไงล่ะครับ”

“ใครบอกว่าฉันกลัว” หญิงสาวอีกอ้ากโต้แย้ง พยายามปรับสีหน้าไม่ให้ตระหนกมากเกินไปนัก แต่อคินมองออกจึงเปลือยยิ้มขบขัน

“ฉันก็แค่เพ็งนึกได้ว่าตัวเองเป็นฝ่ายเสียหาย คุณผิดที่ขบถชนฉัน

ฉะนั้นคุณก็ควรจะรับผิดชอบด้วยการไปส่งฉันในเมือง”

นั่นแหละ...สิ่งที่คุณอยากได้ยิน

“ด้วยความยินดีครับ น้องสาว” ลีพยอกพลงหันไปวางมือที่เกียร์แล้วเหยียบคันเร่งให้รถแล่นออกจากบริเวณที่จอดรับเธอเมื่อครู่ ซึ่งในทันทีที่ ‘น้องสาว’ พ้นจากความหวาดกลัวเรื่องเสีย เธอก็เริ่มทำตัวเป็นแม่เสียขึ้นมาเสียเอง

“นี่! ใครให้คุณเรียกฉันแบบนี้ ไ้มารยาทที่สุด ฉันไม่ใช่น้องสาวของคุณ ดูจากสีผิวก็รู้แล้ว” หล่อन्हรีตามองผิวสีแทนเข้มของชายหนุ่ม ก่อนจะหัวเราะในลำคอเบาๆ อย่างได้ทีรวนกลับไปบ้าง หลังจากที่ถูกพูดจาจนประสาทมานาน

“ต่างกันยิ่งกว่าถ่านกับสำลี”

“อ้าวๆ พูดจาไม่สวยอีกแล้วนะคุณ ถึงตัวผมจะดำแต่ใจของผมไม่ดำก็แล้วกัน ผมไม่ทิ้งคุณไว้ข้างทาง คุณไม่ชอบคุณผมสักคำ แล้วยังมาพูดจากระทบกระทั่งอีก ให้ตายเถอะ...ได้ยินว่าผู้หญิงเชียงใหม่เรียบร้อยอ่อนหวาน พูดจาไพเราะน่าฟัง ผมว่าคุณน่าจะตรงข้ามทุกอย่างเลย”

คนถูกกระทบกระทั่งถึงกับแ้มริมฝีปากแน่น เห็นได้ชัดว่าหญิงสาวพยายามระงับสติอารมณ์แล้วฉีกยิ้มหวาน

“ขอบคุณมากเจ้า” นางฟ้าของอคินประชดประชันเสียงนุ่ม ก่อนหันหน้ามองไปอีกทางหนึ่ง

แต่นอกจากที่ชายหนุ่มจะทำไมไม่รู้ลี้กฐีสาความซุนเคื่องของเธอแล้วยังยิ้มหน้าระรื่นระหว่างขับรถไปในตัวเมืองอีกต่างหาก

“ว่าแต่คุณไม่ให้ผมเรียกคุณว่าน้องสาว แล้วผมควรจะเรียกคุณว่าอะไรครับ” อคินชำเลื่องมองคนที่นั่งอยู่เบาะข้างๆ เห็นเธอนั่งหน้าออบอกบุญไม่รับก็อดถามตัวเองในใจไม่ได้ว่าทำไมถึงยังอยากรู้จักเธอนักหนา

บางทีคงเพราะว่าเธอสวย...สวยเหมือนนางฟ้า ทำให้เขารู้สึกที่เธอน่ามองและน่ารัก...จนอยากรัก แต่ความรู้สึกนั้นมันต้องใช้เวลาเรียนรู้กัน

ยาวนานเกินกว่าการ ‘ถูกใจ’ เมื่อพบหน้าแค่ครั้งเดียว

“ฉันไม่จำเป็นต้องบอกคุณ เพราะเราแค่บังเอิญร่วมทางกันครั้งเดียว ไม่จำเป็นต้องทำความรู้จักกัน”

“แล้วคุณรู้ได้ยังไงว่าเราจะบังเอิญร่วมทางกันครั้งเดียว บางทีการบังเอิญร่วมทางกันครั้งนี้มันอาจจะเป็นครั้งแรก...ของการร่วมทางกันไปตลอดชีวิตก็ได้”

หญิงสาวหันหน้ามามองชายหนุ่มเมื่อคำพูดของเขาชวนให้คิดไปถึงไหนต่อไหน

“อย่ามาจีบฉันเสียให้ยาก อย่างคุณไม่ใช่สเปกฉันหรอก”

“ผมเห็นนะจีบคุณ” ชายหนุ่มหัวเราะร่วนอย่างไม่ยอมเสียเชิงง่ายๆ “ชอบอกไว้เลยว่าสวยแต่รูป จูบไม่หอมอย่างคุณก็ไม่ใช่สเปกผมเหมือนกัน...นอกจากคุณจะมองโลกในแง่ร้ายแล้ว คุณยังหลงตัวเองใชน้อยเลยนะเนี่ย”

หญิงสาวหน้าชา รู้สึกเหมือนโดนสับประมาทชอบกล

“คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันสวยแต่รูป จูบไม่หอม”

“ก็ฟังจากที่คุณพูดแต่ละคำนั้นแหละ ผู้หญิงอะไร พุดกับคนอายุมากกว่าแท้ๆ ไม่มีคะไม่มีชา แถมยังตวาดแว๊ดๆ ตลอดเวลาอีกต่างหาก เอ้อ...ทำคุณบูชาโทษแท้ๆ” อจินแสร์ถอนหายใจยาว ขณะที่หญิงสาวได้แต่กั๊กริมฝีปากตัวเองด้วยความขุ่นเคือง สะบัดหน้าพริ้วไปมองถนน พร้อมทิ้งภาวนาให้ถึงตัวเมืองไวๆ

อย่างน้อยก็ก่อนที่จะขีดความมอดทนของหล่อนจะสิ้นสุด แล้วเพลอทำบางสิ่งบางอย่างซึ่งอาจทำให้เขาเปลี่ยนใจทิ้งหล่อนไว้ข้างทาง

เวลานี้หล่อนไม่ได้กลัวถูกเสือขย้ำเท่านั้น ยังกลัวว่าจะไปไม่ทัน ‘นัดสำคัญ’ อีกด้วย

กว่าครึ่งชั่วโมงที่รถจี๊ปสี่เขี้ยวทหารแล่นผ่านถนนซึ่งถูกขนาบด้วยปากกว้างมายังตัวเมืองเซียงดาว ตลอดทางทั้งสองไม่ได้พุดคุยอะไรกันอีก แม้ว่า

อคินอยากได้รับความสนใจจากหญิงสาว แต่ก็รู้ว่าขึ้นเหย่เธอมากๆ เข้า อาจทำให้เธอเกลียดชังหน้าเขาขึ้นมาเสียก่อน

ดังนั้น สิ่งที่เขาทำได้จึงหนีไม่พ้นการบอกกับตัวเองว่า... ซ้ำๆ ได้นางฟ้า มาครอง

“จอตๆ ส่งนั้นแค่ตรงนี้แหละ” หญิงสาวเอ่ยขึ้นดังนั้น อคินก็ชะลอรถ ให้ช้าลง แล้วตรงไปจอดเลียบริมถนนซึ่งเต็มไปด้วยสิ่งปลูกสร้างต่างๆ

ถัดจากบริเวณนี้ไม่มากมีท่ารถประจำทางของตำบล นั่นทำให้เขาพอ ประเมินได้ไม่ยากว่าหญิงสาวคงต้องการต่อรถไปเอง

เมื่อเธอเปิดประตูลงไปยืนข้างล่าง อคินก็หันไปบอกลาพร้อมยิ้ม

“หวังว่าเราจะได้พบกันอีกนะครับ คุณ...”

“ชาติหน้าตอนบ่ายๆ แล้วกัน” หญิงสาวตอบกลับเสียงหัวน ยืนกรานที่ จะไม่แนะนำชื่อเสียงเรียงนามให้รู้จัก ก่อนจะหมุนตัวเดินไปที่ท่ารถประจำทาง ขณะที่ชายหนุ่มยิ้มพึงพอใจระหว่างมองตามแผ่นหลังของหญิงสาวที่เขาขอ เป็นฝ่ายตั้งชื่อให้เธอเอง

“นางฟ้า” พึมพำเบาๆ ตามนั้น เชื่อมั่นว่าตนเองคงมีโอกาสได้พบนางฟ้า อีกครั้ง... ไม่ช้าก็เร็ว

๒

ภายใต้แสงแดดอุ่นในช่วงบ่าย อคินซ์ปรารถนากลับมาที่หน่วยพิทักษ์ป่า อุทยานแห่งชาติเขียงดาวอีกครั้ง ครั้นผ่านอาคารไม้ชั้นเดียวซึ่งเป็นสถานที่ทำงานไปตามถนนดินลูกรังไม่ถึงสิบลเมตร ก็เจอกับบ้านพักหลังกะทัดรัดซึ่งทำจากไม้สีน้ำตาลเข้มทั้งหลัง

ชายหนุ่มก้าวลงจากรถด้วยสีหน้าท่าทางสบายใจ ก่อนอ้อมไปเปิดอีกประตูหนึ่ง หยิบถุงของใช้ส่วนตัวที่เคยขาดเหลือและถุงผลไม้ติดมือเดินขึ้นบันไดไปยังระเบียงหน้าบ้าน

“กลับมาแล้วหรือครับหัวหน้า” ชายหนุ่มผิวค่อนข้างคล้ำซึ่งนั่งฟังเส้า อยู่บนขอบระเบียงปิดหนังสือพิมพ์ในมือฉบับ ก่อนจะกระโดดลงมาหา ขณะอคินวางถุงต่างๆ ลงบนโต๊ะขนาดเล็กของชุดรับแขกในบริเวณใกล้เคียง

“ซื้อส้มมาฝากอินด้วย ได้ยินบ่นว่าอยากกินเมื่อคืน”

“หุย...ขอบคุณมากเลยครับหัวหน้า อินก็พูดไปอย่างนั้น แต่หัวหน้าอุตสาห์ซื้อมาแล้ว อินก็ไม่ปฏิเสธให้เสียน้ำใจหรอกนะครับ” ผู้ช่วยหนุ่มอารมณ์ดีหยิบถุงผลไม้ขึ้นกอดไว้แนบอก ก่อนตั้งคำถาม

“ว่าแต่หัวหน้ากินมื้อกลางวันมาหรือยังครับ อินเตรียมไว้แต่อะไร
ง่ายๆ ไม่แน่ใจว่าหัวหน้าจะอิมมาจากร้านน้องมานแก้วหรือเปล่า”

“ทำไมต้องอิมจากร้านคุณแก้วด้วย ฉันไม่ได้เป็นอะไรกับเขาเสียหน่อย”

“ตอนนี้ไม่เป็น แต่อนาคตก็ไม่แน่หรอกครับหัวหน้า น้องมานแก้ว
น่ารักอย่างกับตุ๊กตา แถมยังขยันทำกับข้าวมาส่งให้หัวหน้าถึงบนดอยทุกวัน
ถ้าอินเป็นหัวหน้านะครับ ป่านนี้คงเปิดไซเรนเลิกกับน้องมานแก้วไปแล้ว”

อคินหัวเราะกับอารมณ์ขันของผู้ช่วยคู่ใจ ก่อนเดินเข้าไปในห้องโถง
ของบ้าน เปิดฝาโอ่งแล้วหยิบกระบวยตักน้ำใส่แก้วดื่มดับกระหาย โดยไม่ได้
ใส่ใจเรื่องของมานแก้วมากนัก เขาเพียงบังเอิญรู้จักเธอที่ร้านอาหารเล็กๆ
แห่งหนึ่งในเชียงใหม่อาทิตย์ก่อน

ตอนนั้นเขาเพิ่งเดินทางมาถึงเหนื่อยๆ จึงแวะเข้าไปสั่งอาหาร มานแก้ว
เป็นเจ้าของร้าน รูปร่างหน้าตาน่ารัก แต่งตัวตามกระแสแฟชั่น ทั้งยังแสดงออก
อย่างไม่ปิดบังว่าเพิ่งพอใจเขา ครั้นทราบว่าเขาย้ายมาทำงานเป็นหัวหน้าหน่วย
พิทักษ์ป่าที่อุทยานแห่งชาติเชียงใหม่ มานแก้วก็ทำกับข้าวหิวบิโตมาให้บน
ดอยทุกวัน

ส่วนใหญ่ไม่ม้อเซ้าก็ม้อคำ เนื่องจากช่วงกลางวันลูกค้าที่ร้านของเธอ
ค่อนข้างเยอะกว่าเวลาอื่น

อคินพยายามบอกหญิงสาวแล้วว่าไม่ต้องทำกับข้าวมาส่ง แต่เธอก็ยัง
ดี๊ดีรั้น ขณะที่อินทรโปรดปรานฝีมือการทำอาหารของเธอจึงต้องรับซบสุขเป็น
อย่างดี

กระนั้น...เขาก็ไม่คิดพัฒนาความสัมพันธ์กับมานแก้วให้ไปไกลเกินกว่า
คำว่าเพื่อน

อคินชอบที่จะเป็นผู้ล่า...มากกว่าผู้ถูกล่า

“หน่วยพิทักษ์ป่า ว. ๒ ครับ”

เสียงวิทยุสื่อสารดังขึ้น อคินจึงรีบวางแก้วน้ำลงบนโต๊ะ ก่อนหยิบ
อุปกรณ์สื่อสารขนาดเหมาะมือขึ้นมาตอบรับด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ว. ๒ เปลี่ยน”

“มีคนแจ้งว่าพบการลักลอบตัดไม้แถวหาบกาเล ขอกำลังเจ้าหน้าที่ช่วยตรวจสอบด้วยครับ”

อคินถึงกับอึ้งไปครู่สั้นๆ ก่อนตอบอีกครั้ง

“ว. ๒ จะจัดเจ้าหน้าที่เข้าตรวจสอบที่หาบกาเลเวลานี้ เปลี่ยน”

เสี่ยวอึดใจหนึ่ง อคินใช้สติตรึกตรองบางสิ่งบางอย่าง ก่อนรีบสาวเท้า ตะโกนเรียกผู้ช่วยคนสนิทของเขาที่กำลังแกะสัมภาระอยู่บนเก้าอี้ไม้ ด้านนอกระเบียง

“อิน! มีการลักลอบตัดไม้ที่หาบกาเล บอกให้ทุกคนเตรียมตัวเดี๋ยวนี้”

ผู้ช่วยหนุ่มวางสัมภาระไม่ทัน เขาลนลานลุกขึ้นยืนตัวตรงด้วยความ กระตือรือร้นและกระฉับกระเฉง

“รับทราบครับ หัวหน้า”

อคินสาวเท้ากลับเข้าไปในบ้านอีกครั้งเพื่อเตรียมความพร้อมต่างๆ ขณะอินทรีรับประสานงานรวมตัวเจ้าหน้าที่ป่าไม้ภายในหน่วยเดียวกันให้รีบ ออกปฏิบัติภารกิจตรวจสอบพื้นที่ดังกล่าว ซึ่งเป็นดงไม้สักขนาดใหญ่ทางทิศ ตะวันออกเฉียงเหนือของป่าสงวน

แต่ในทันทีที่เจ้าหน้าที่นำกำลังเข้าปิดล้อม หนึ่งในกลุ่มขบวนการ ลักลอบตัดไม้ก็ซุกปืนออกมายิงสกัดเจ้าหน้าที่ แล้วอาศัยช่วงซุลมุนพากัน หลบหนีไปยังรถกระบะคันหนึ่ง ซึ่งจอดซ่อนไว้ในบริเวณใกล้เคียง

ปัง! ปัง! ปัง!

เจ้าหน้าที่ใช้พาหนะเป็นเกราะกำบัง ก่อนจะยิงตอบโต้ตามที่ได้รับคำสั่ง “อย่าให้มันหนีไปได้!” อคินออกคำสั่งพลางออกจากที่กำบังทันทีที่ สบโอกาส ชายหนุ่มใช้ปืนยาวยิงสกัดหนึ่งในทีมลักลอบตัดไม้ซึ่งกำลังวิ่งไปยังรถ

ครั้นพวกที่อยู่บนรถกระบะหันกลับมายิงตอบโต้ เขาก็ต้องเบี่ยงตัว หลบหลังต้นไม้ใหญ่ เปิดโอกาสให้ผู้กระทำความผิดคนสุดท้ายวิ่งไปที่รถอีกครั้ง แต่หมวกโม่เง็จกรรมกลับบังเอิญเกี่ยวกิ่งไม้ซึ่งทอดลงต่ำ ทำให้วิ่งไปได้แต่ตัว

แต่หมวกยังคงห้อยอยู่กับกิ่งไม้

ความตกใจทำให้คนร้ายหันกลับมาคว้าหมวกโหม่งไปสวมใส่อย่างรวดเร็ว อินทรซึ่งกำลังช่วยหัวหน้ายิ่งสกิดถึงกับตะลึงไปครู่สั้นๆ

ปัง! ปัง!

อคินเอี้ยวตัวจากต้นไม้ใหญ่ออกมายิงสกัดคนร้ายอีกครั้ง สลับกับหลบกระสุนของอีกสามสี่คนที่นั่งรอพรรคพวกอยู่บนรถ

ทันทีที่คนสุดท้ายปืนขึ้นกระบะหลังรถได้ คนขับก็กระเทียบเท้าลงบนคันเร่งเพื่อหลบหนีการจับกุม ก่อนที่อีกหลายคนบนนั้นจะช่วยกันสาดน้ำมันรั้งท้าย แล้วจุดไม้ขีดไฟโยนตามลงมา ปิดกั้นการตามล่าของกลุ่มเจ้าหน้าที่

เปลวเพลิงลุกโชนขึ้นอย่างรวดเร็วจนไอร้อนแผ่กระจายมายังใบหน้า อคินถึงกับต้องยกแขนป้องก้ำวถอยกลับออกมา ก่อนจะหันไปออกคำสั่งเสียงดังฟังชัดกับเจ้าหน้าที่ซึ่งอยู่ทางด้านหลัง

“ช่วยกันควบคุมไฟอย่าให้ลาม” ว่าแล้วก็หยิบวิทยุสื่อสารที่อยู่ติดตัวขึ้นมา “หน่วยควบคุมไฟป่า ว.๒ ตอนนี้มีไฟไหม้ที่หุบกาเล ขอกำลังเจ้าหน้าที่ช่วยดับไฟด่วน!”

อินทรตักน้ำใส่แก้วสองใบ ก่อนยกไปส่งให้หัวหน้าที่นั่งพักเหนื่อยอยู่บนเก้าอี้รับแขกด้านนอกกระเบียงแก้วหนึ่ง หลังจากที่เขาและกลุ่มเจ้าหน้าที่ทั้งหมดรวมไปถึงอคิน ช่วยกันทำแนวกันไฟชั่วคราวป้องกันไม่ให้เพลิงลุกลามหนักขึ้น ระหว่างรอเจ้าหน้าที่ควบคุมไฟป่านำอุปกรณ์เข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในภายหลัง

“อินเห็นหน้าไอ้พวกลักลอบตัดไม้คนสุดท้ายที่มันทำหมวกหล่นไว้หรือเปล่า” อคินวางแก้วเปล่าลงบนโต๊ะระหว่างตั้งคำถามกับผู้ช่วยคนสนิท

“อินเห็นแวบๆ คว้าหัวหน้า คล้ายคล้ายคล้ายคลาว่าเป็นพวกชาวบ้านแถวนี้ แต่อีกใจหนึ่งอินก็ไม่อยากเชื่อว่าจะเป็นเขาไปได้” อินทรมีสีหน้ากัลลกลุ้มไม่สบายใจ ขณะคนฟังขมวดคิ้วอย่างนี้ก็สงสัย

“อินรู้จักหรือ”

ผู้ช่วยหนุ่มพยักหน้า ก่อนหันไปมองสบตาอภินระหว่างรายงาน

“อินคั่นว่าจะเป็นหมอคำปาน”

“หมอ?”

“แต่ไม่มีใบประกอบโรคศิลปะหรอกครับ”

“อย่างนี้ก็หมอเถื่อนนะสิ” อภินค่อนข้างแปลกใจ อินทรจึงอธิบายเพิ่มเติมตามที่ไต่ถามชาวบ้านพูดต่อๆ กันมา

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้รับหัวหน้า คือพ่อของหมอคำปานเป็นหมอสมุนไพรรักษาชาวบ้านละแวกนี้มานาน หมอคำปานก็ได้เรียนรู้วิชาเกี่ยวกับสมุนไพรจากพ่อของตัวเองอีกทอด ภายหลังเมื่อพ่อของหมอคำปานตาย พวกชาวบ้านก็เลยพากันไปปรึกษากับหมอคำปานแทน”

“แล้วทำไมไม่ไปโรงพยาบาลล่ะ”

“ไปลำบากมากครับหัวหน้า ชาวบ้านแถวนี้ค่อนข้างยากจน รถประจำทางที่วิ่งไปกลับบนดอยกับในเมืองก็มีแค่วันละเที่ยว ยิ่งถ้าหน้าฝนยิ่งเดินทางลำบาก ก็ได้หมอคำปานนี่แหละครับช่วยเหลือมาตั้งแต่เมื่อหลายสิบปีก่อน คำรักษาก็แทบไม่ได้คิด เพราะเก็บสมุนไพรในป่ามาใช้ทำยา ผมถึงไม่คิดยังไงล่ะครับว่าหมอคำปานจะเป็นพวกลักลอบตัดไม้ทำลายป่าไปได้ ยิ่งหลายปีมานี้หมอคำปานหันมาลงทุนทำไร่สตรอว์เบอร์รี่ใหญ่โต เขาไม่น่าคิดสั้นด้วยการประกอบอาชีพผิดกฎหมาย”

อภินพยายามใช้สติคิดตามตลอดเวลาที่อินทรอธิบายเรื่องราวเกี่ยวกับคำปานให้ฟัง เห็นทีเรื่องนี้คงต้องได้รับการวินิจฉัย

“หยิบกุญแจรถแล้วตามไปหน้าบ้าน เราจะไปพบหมอคำปานที่ไร่”

ผู้ช่วยหนุ่มถึงกับยืนตะลึงไปครู่หนึ่ง “จะดีหรือครับหัวหน้า”

เป็นคำถามที่ปราศจากคำตอบเมื่อคนถูกถามเดินนำไปที่รถ ดังนั้นสิ่งที่อินทรสามารถทำได้ในตอนนั้น คือการรีบคว้ากุญแจรถที่เขาเพิ่งวางลงบนโต๊ะได้เมื่อไม่กี่นาทีก่อน สาวทำตามหัวหน้าไปอย่างรวดเร็ว

รถจี๊ปสี่เขี้ยวทหารแล่นเข้ามาจอดภายในบริเวณของไร่แสงดาว ไร่สตอร์วเบอร์รีขนาดใหญ่ที่สุดในหมู่บ้านผามอก กินเนื้อที่ประมาณสามสิบ ถึงสี่สิบไร่ ครั้นอคินและอินทรก้าวลงจากรถ ทั้งสองก็พร้อมใจกันมองสำรวจ รอบๆ เห็นเพียงคนงานไม่กี่คนกำลังทำบางอย่างอยู่ตามแปลงผลไม้

“ไม่ยกเห็นหมอคำปานนะครับหัวหน้า” อินทรหันมารายงานไม่ทันขาดคำ เสียงฝีเท้าของใครคนหนึ่งก็ดังใกล้เข้ามา

“มาหาไผเจ้า” คนงานหญิงวัยกลางคนถามเป็นภาษาพื้นเมือง ซึ่งจับใจความได้ไม่ยากนัก

“ผมมาพบหมอคำปาน เจ้าของไร่แสงดาว ไม่ทราบว่าเขาอยู่ที่ไหนหรือเปล่าครับ” อคินเอ่ยจุดประสงค์อย่างตรงไปตรงมา

“หมอบ่อยู่นอกเจ้า เข้าไปเก็บสมุนไพรมันป่าตั้งแต่เมื่อวาน คงจะอีกหลายวันนั่นแหละเจ้า กว่าจะปึกมาที่ไร่”

“ไปเก็บสมุนไพรมัน?” อคินทวนถามอย่างนึกกังขา คนงานหญิงผู้นี้ไม่รู้จริงๆ ว่าเจ้านายของตนลักลอบตัดไม้ทำลายป่า หรือว่าสมมูร์่วมคิดกับเจ้านายกันแน่

“เจ้า หมอพาหมู่คนงานไปช่วยเก็บสมุนไพรมันป่า พวกคุณมาพบหมอ มีเรื่องสำคัญอะหยั่งหรือเจ้า” คนงานหญิงประเมินจากท่าทาง กระหับกระเฒงของอคินกับอินทรแล้วก็แน่ใจว่าทั้งสองคนไม่ได้มาให้หมอตระจ

“หมอคำปานไปเก็บสมุนไพรมันที่ละหลายๆ วัน หมายความว่าหมอคำปานคงมีที่พักในป่า” อคินตั้งข้อสังเกตพลางถามอย่างตรงไปตรงมา “ถ้าอย่างนั้นพอจะมีใครพาผมไปพบหมอคำปานได้บ้างไหมครับ”

“บ่มีไผรู้จักที่พักในป่าของหมอนอกเจ้า แต่บางทีคุณนับเธออาจจะรู้ก็ได้” คนงานหญิงมีสีหน้าครุ่นคิดระหว่างเอ่ยประโยคสุดท้าย

“คุณนับ?” อคินย้อถาม หญิงวัยกลางคนจึงคลี่ยิ้มแนะนำ

“คุณนับดาวเป็นลูกสาวของหมอนะเจ้า ตะก่อนเธอเคยตามหมอบ่ไปเก็บสมุนไพรมันป่า บ่แม่นก็หลายปีมาแล้ว เป็นบ่แน่ใจว่าคุณนับจะยังจำทาง

“ไปบ้านพักในป่าได้ก่อ”

“ถ้าอย่างนั้นผมอยากขอพบคุณนับดาวตอนนี้ ไม่ทราบว่าจะพอจะสะดวกไหมครับ”

“มีอะไร” เสียงหวานที่ตั้งขึ้นอย่างห้วนเตียนทางด้านหลังดึงความสนใจจากสองหนุ่มให้หันไปมองได้ทันที

หญิงสาวร่างบางสวมเสื้อยืดแขนสามส่วนกับเอี๊ยมยีนสีเข้มที่กำลังเดินมาหยุดยืนตรงหน้าทำให้คิดถึงกับตะลึง ตัวแข็งที่อรวรหุ่นซี่ผึ้ง

“คุณนับ” ยิงได้ยินเสียงอุทานเบาๆ ของคนงานหญิง อคิดก็ยิ่งตะลึง

นี่ไม่ถึงว่าจะได้พบนางฟ้าของเขาอีกครั้งในฐานะลูกสาวของคนี่สร้างหายนะให้แก่แผ่นดิน!

๓

นับดาวเองก็ถึงกับยืหนึ่งอิงไปชั่วขณะเช่นกัน หล่อนอุตสำหรับลาเขา ไปถึงชาติหน้าตอนบ่ายๆ แล้วเซียว เหตุใดถึงยังมาพบกันได้ ทั้งที่เวลาเพิ่งผ่านไปไม่กี่ชั่วโมง

“คุณ! มาถึงนี้ได้ยังไง”

“ทำไมผมถึงจะมาไม่ได้ล่ะครับ ในเมื่อรถของผมไม่ได้เสีย” สีหน้า ยียวนกรนประสาทของเขาทำให้หญิงสาวนึกคุณ “ไม่นึกเลยนะครับว่าจะได้พบคุณที่นี่”

“เพื่อญาติที่นี่คือไร่ของฉัน” นับดาวยกแขนขึ้นกอดอกพลงหันหน้า ไปอีกทางราวกับไม่อยากเสวนากับชายหนุ่มมากนัก

“เรื่องนั้นผมรู้ครับ” อकिनยิ้ม กล่าวต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบเมื่อนึกถึง เหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านพ้นไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน

“แต่ผมแค่ไม่รู้ว่าคุณหญิงสวยๆ อย่างคุณจะเป็นลูกสาวของคนี่สร้าง หายนะให้แก่แผ่นดิน”

“ใครสร้างหายนะให้แก่แผ่นดิน พุดให้มันดีๆ นะ” นับดาวหันกลับมา

แพดเสียดงาม ก่อนจะยกกำปั้นขึ้นตั้งท่าเตรียมสังสอนคนที่พูดจาระคายหู แต่อินทรรักก็แทรกตัวเข้ามาตรงกลางพลางยกมือขึ้นยับยั้งได้ทันกาล

“ใจเย็นๆ ก่อนดีกว่านะครั้บ คุณนับ อย่ามีเรื่องมีราวกันเลย”

นับดาวรู้สึกกับอินทรรักก่อนหน้านี้ เนื่องจากว่าเขาเป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้ ในอุทยานแห่งชาติเขียงดาวมาตั้งแต่สมัยที่หญิงสาวยังเรียนอยู่ชั้นมัธยม ทั้งยังเคยพาเจ้าหน้าที่ไปช่วยลากรถบิตาของหล่อนในตอนติดหล่มเมื่อปีก่อน บิตาของหล่อนจึงสั่งให้หัวสตรอร์เบอร์รี่ในไร่ไปฝากพวกเจ้าหน้าที่คนละคระเข้าทุกเทศกาลสำคัญต่างๆ

“เห็นแก่คุณอินทรรักนะ นับไม่มีเรื่องตอนนี้ก็ได้ แต่ถ้าคุณอินไม่รีบพาเพื่อนปากหมาๆ คนนี้ออกไปจากไร่ของนับ รับรองว่าเพื่อนของคุณอินได้มีเรื่องกับนับแน่!” แม้จะกำลังพูดกับอินทร แต่หญิงสาวกลับมองชายหนุ่มอีกคนด้วยแวตาทู่นเคื่อง

“เอ่อ...เพื่อนปากหมาๆ” อินทรหัวเราะแห้งๆ ระหว่างทวนสรรพนามดังกล่าว เขาไม่คาดฝันว่าหญิงสาวจะเรียกหัวหน้าของเขาอย่างนั้น ที่สุดจึงตัดสินใจแก้ไขสถานการณ์ให้ดีขึ้นด้วยการแนะนำหัวหน้าให้รู้จักอย่างเป็นทางการ

“คุณนอคิดไม่เชิงว่าเป็นเพื่อนของผมหรอกครั้บ แต่เป็นหัวหน้าหน่วยพิทักษ์ป่าอุทยานแห่งชาติเขียงดาวคนใหม่”

นับดาววับและรอยยิ้มมุมปากของบุรุษที่อินทรเพิ่งแนะนำให้รู้จัก ทำให้หญิงสาวรู้สึกไม่ต่างอะไรกับการถูกไม้หน้าสามตีเข้ากลางศีรษะ

นับดาวไม่คาดคิดว่าชายหนุ่มท่าทางซื่อๆพูดจาจนประสาทที่บังเอิญเจอกันเมื่อเช้าจะเป็นถึงหัวหน้าหน่วยพิทักษ์ป่า ปฏิบัติหน้าที่อันทรงเกียรติในการปกป้องดูแลป่า ซึ่งเปรียบได้กับหัวใจของการดำรงชีวิต เพราะนอกจากป่าจะเป็นแหล่งต้นน้ำลำธารแล้ว ยังเป็นแหล่งผลิตออกซิเจนอันยิ่งใหญ่อีกด้วย ดังนั้น...ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ปกป้องป่า ก็เท่ากับเป็นผู้รักษาความมั่นคงทางธรรมชาติให้แก่แผ่นดิน

แต่ถึงกระนั้น หญิงสาวก็ยังไม่ให้อภัยแก่ความกวนประสาทของเขา

อยู่ดี

“แล้ว...” ทันทีที่เรียกสติกลับคืนมาได้ ใบหน้าสวยหวานจึงหันไป
อีกทาง ถ้ามตามมารยาท “มาถึงนี้มีธุระอะไร”

“ผมมาพบหมอคำปาน” อकिनบอกจุดประสงค์ของตนอย่างไม่อ้อมค้อม
“แต่ได้ยินคนงานในไร่ของคุณบอกว่าหมอคำปานไม่อยู่ ในฐานะที่คุณเป็น
ลูกสาวของเขา ผมอยากให้คุณช่วยพามาพบกับอินทร...ไปพบเขาที่บ้านพักในป่า”

“ฉันไม่มีเวลาว่างขนาดนั้นหรอกนะ ถ้าคุณไม่ได้มีธุระสำคัญอะไร
นักหนาก็เชิญกลับไปเถอะ”

“เผอิญว่าธุระของผมสำคัญมากเสียด้วยสิ” ชายหนุ่มกระตุกยิ้มเบาๆ
ก่อนอธิบายต่อด้วยน้ำเสียงราบเรียบเช่นเดียวกับสีหน้า

“ไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ผมกับอินทรและเจ้าหน้าที่ป่าไม้อีกหลายคน
นำกำลังเข้าจับกุมขบวนการลักลอบตัดไม้ แต่คนร้ายทั้งหมดใช้อาวุธปืนยิง
ปะทะกับเจ้าหน้าที่และจุดไฟสกัดเส้นทางการตามจับ ทำให้เกิดความเสียหาย
เป็นอย่างมาก”

นับดาวค่อนข้างตกใจกับเรื่องที่ได้รับรู้จากอีกฝ่ายหนึ่ง แต่ถึงกระนั้น
หล่อนกลับยกมือขึ้นกอดอก ปรับสีหน้าให้เป็นปกติในเวลาต่อมา

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับพ่อของฉันไม่ทราบ”

“มีคนเห็นว่าหนึ่งในกลุ่มพวกที่ลักลอบตัดไม้คือพ่อของคุณ ผมจึง
ต้องการเชิญเขาไปสอบปากคำ”

“ไม่จริง!” หญิงสาวโพล่งออกมาตั้งแต่อีกฝ่ายหนึ่งยังพูดไม่ทันจบ
ประโยคด้วยซ้ำ

“พ่อของฉันไม่มีทางทำเรื่องแบบนี้ พ่อออกไปเก็บสมุนไพร คุณกล้าตี
ยังไปถึงมากล่าวหาว่าพ่อฉันเป็นพวกอาชญากรทำร้ายแผ่นดิน! ออกไปจากไร่
ของฉันเดี๋ยวนี้เลยนะ แล้วก็จำใส่สมองแยๆ ของคุณเอาไว้ด้วยว่าไร้แสงดาว
ไม่ต้อนรับคุณอีก!”

นับดาวยกมือขึ้นชี้ไปยังประตูไร้แสงดาวด้วยความโมโห บิดาของ

หล่อนเป็นคนดี เป็นที่นับหน้าถือตาของชาวบ้านและชาวไทยภูเขาในละแวกใกล้เคียง ดังนั้นการที่เขากล่าวหาบิดาของหล่อนว่าตัดไม้ทำลายป่า ก็เท่ากับเขากล่าวหาว่าบิดาของหล่อนตัดลมหายใจของประเทศชาติ ซึ่งถือเป็นการดูหมิ่นกันอย่างรุนแรง

“ผมเองก็ไม่ได้อยากจะมีที่นี่สักหรอกครับ” ชายหนุ่มแค้นหัวเราะ กระตุ่นต่อมโมโหของนับดาวได้เป็นอย่างดี “แต่ผมจะยังไม่ไปไหนทั้งนั้น จนกว่าคุณจะมาผมไปพบหมอคำปาน”

ยิ่งเขายืนกรานด้วยน้ำเสียงหนักแน่น นับดาวก็ยิ่งรู้สึกหัวเสีย

“ไม่มีเหตุผลที่ฉันจะต้องพาคุณและคนของคุณไปจับพ่อของฉัน ทั้งๆ ที่พ่อของฉันไม่ได้ทำอะไรผิด!”

“ผมไม่ได้บอกสักคำว่าจะพาคุณไปจับพ่อของคุณ แต่ผมแค่ต้องการเชิญพ่อของคุณไปสอบปากคำ เพราะมีคนเห็นพ่อของคุณลักลอบตัดไม้”

“แต่น่าเสียดายที่ไม่มีหลักฐานมายืนยัน เชิญคุณพาคนของคุณกลับไปดีกว่า เพราะถ้าคุณไม่มีหลักฐาน ฉันก็ไม่มีเวลาทำเรื่องไว้สาระด้วยการพาคุณไปพบพ่อของฉัน หรือถ้าคุณอยากจะยืนรออยู่ตรงนี้ทั้งวันทั้งคืนก็ตามสบาย” หญิงสาวกัดฟันบอก ก่อนหมุนตัวกลับเข้าไปในบ้านไม้สีน้ำตาลเข้มทางด้านหลัง ซึ่งมีขนาดค่อนข้างใหญ่โตเมื่อเทียบกับหลังอื่นๆ ในบ้านผาหมอก

อคินสาวเท้าตามไป ทว่าผู้ช่วยคู่มือใจของเขาที่รีบวิ่งแซงไว้

“หัวหน้าครับ อินว่าเรากลับกันเถอะครับ ดูว่าคุณนับเธอจะไม่ยอมให้ความร่วมมือง่ายๆ”

เป็นจังหวะเดียวกับที่หญิงสาวปิดประตูบ้านเสียงดังแสดงความหมายถึงการไม่ต้อนรับ หัวหน้าหน่วยพิทักษ์ป่าคนใหม่จึงได้แต่ยืนนิ่งอึ้ง ก่อนจะเริ่มยิ้มให้แก่แผนการบางอย่างที่ผุดขึ้นในสมอง

“คิดว่าผมจะยอมร่วมมือง่ายๆ เหรอครับ ผมจะถือเสียว่าคุณพูดเมื่อครูคือการเชิญให้ผมรอพบพ่อคุณอยู่ตรงนี้ก็แล้วกัน หรือไม่แน่ว่าบางที... ตอนนีพ่อกของคุณอาจจะซ่อนตัวอยู่ในบ้านก็ได้ ผมจะนั่งเฝ้านอนเฝ้าลูกสาว

ของผู้ต้องสงสัยอยู่ตรงนี้ แล้วก็ตามคุณไปไหนมาไหนทุกหนทุกแห่ง ให้มันรู้กันไปสิว่าพ่อของคุณจะไม่ยอมปรากฏตัวออกมาให้ผมเชิญไปสอบปากคำ”

อคินยอมรับกับตัวเองว่านอกจากรอจับตัวผู้ต้องสงสัยไปสอบปากคำแล้ว การไต่เน่เง้าผ่านอนเฝ้าลูกสาวของผู้ต้องสงสัยและติดตามไปทุกหนทุกแห่ง นับเป็นผลพลอยได้อันแสนล่อตาล่อใจ ไม่ว่าจะนับดาวจะรู้เห็นเป็นใจกับบิดาของเธอหรือไม่ ตราบใดที่เขายังไม่ได้เห็นกับตา เขาก็ยังไม่อยากยึดเยียดความผิดใส่มือนางอัปสรสวรรค์

เมื่อครู่นี้เธอเองก็ยื่นกรานว่าบิดาไม่มีทางทำเรื่องพรรคนั้น ถ้าเขาได้นำตัวคำปานไปสอบปากคำ สิ่งที่สงสัยต่างๆ คงชัดเจนมากขึ้น

หากทั้งหมดเป็นการเข้าใจผิด เขาก็พร้อมจะเอ่ยคำว่าขอโทษจากใจจริง แต่หากผลลัพธ์กลับกลายเป็นตรงข้าม เขาคงต้องส่งตัวคำปานและผู้สมรู้ร่วมคิดให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อดำเนินการต่อไป หรือบางทีเขาอาจเกลี้ยกล่อมให้ใครสักคนในขบวนการเผยแพร่ชื่อนายทุนที่จ้างวาน จะได้จัดการกับคนเห็นแก่ตัวที่ถูกความละโมภโหลมากครอบงำ ทำลายทรัพย์สินทรัพย์อย่างไม่อย่างเลือดเย็นให้หมดสิ้น

แต่ยังไม่ทันได้เริ่มปฏิบัติหน้าที่ คนเจ้าแผนการก็รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างตกมาติดอยู่ที่ท่อนแขน ครั้นหันไปเห็นว่าเป็นตุ๊กแกตัวโตเกาะอยู่ดวงตาคมสมส่วนก็เบิกกว้าง

“เฮ้ย!” อคินสะดุ้งสุดตัว สะบัดแขนให้เจ้าสัตว์เลื้อยคลานกระเด็นออกไป แต่เห็นทีว่า ‘ตีนตุ๊กแก’ จะเหนียวหนึบสมคำเล่าลือ “อิน! เอามันออกไปที” ชายหนุ่มร้องเรียกผู้ช่วยคนสนิทที่วิ่งเตลิดไปอีกทางให้กลับมา

“หัวหน้าเอาออกเองเถอะครับ ให้อินกลัว” อินทรทำหน้าที่เหยเก ก่อนที่เขาจะยกมือทั้งสองข้างขึ้นพนม ย่อกายนั่งลงในเชิงขออภัย

มีเสียงหัวเราะดังขึ้นจากหน้าต่างชั้นสองของบ้าน อคินสะบัดเจ้าสัตว์เลื้อยคลานออกไปจากท่อนแขนได้สำเร็จก็งยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียงนั้น กัดฟันกรอดๆ ด้วยความคับแค้นใจ

“อยากจะทำอยู่ที่นั่นก็ตามสบายนะเจ้า แต่จะขอบอกอะหยั่งไว้ก่อน โต้กโต ที่นั่นมันหนัก^๑ เสียยิ่งกว่ายุ่งอีก”

ไม่ทันขาดคำ เจ้าของเสียงหวานๆ ที่กำลังยิ้มหวานอยู่ที่หน้าต่าง ชั้นสองก็คว้าตะกร้าพลาสติกที่ถืออยู่ในมือ เขย่าให้เจ้า ‘โต้กโต’ หรือว่า ‘ตุ๊กแก’ ที่หล่อนคุยโวว่ามีมากกว่ายุ่งตกลงใส่ชายหนุ่มอีกสามสี่ตัว ก่อนจะหัวเราะต้อดต้อแข็งเมื่อเห็นว่าคนที่เพิ่งประกาศว่าจะนั่งเฝ้านอนเฝ้าและติดตามหล่อนไปทุกหนทุกแห่งหมาดๆ วิ่งหนีเตลิดเปิดเปิงกลับไปที่รถแท็กซี่ไม่ทัน

“หัวหน้าครับ! รอไ้อินด้วย” ผู้ช่วยหนุ่มตะโกนเรียกกระหว่าวิ่งตามไป อีกคน ก่อนจะกระโดดขึ้นรถจี๊ปที่กำลังเลี้ยวออกจากไร่แสงดาวได้ทันช่วงที่

นับดาวยื่นชมผลงานตัวเองด้วยความกระหยิ่มใจ

“สมน้ำหน้า อยากมากล่าวหาพ่อฉันดีนัก คึนนี้ขอให้ตุ๊กแกไปเข้าฝัน ตาจะได้ไม่เฝ้าพางเห็นคนอื่นเป็นพ่อฉันอีก” นับดาวสาปส่งชายหนุ่มพร้อม คลียิ้ม ก่อนจะหันไปยิ้มใส่รูปภาพของบิดาที่แขวนอยู่บนผนังห้องนอนอย่าง ภาคภูมิใจ

“บ๊อบมีทางทำลายแผ่นดินเกิดของตัวเองด้วยการตัดไม้อย่างที่เป็นคู่^๒ แม่นก้อ ก็บ๊อบเป็นคนปลุกฝังความฮักที่มีต่อป่าไม้ลำธาร^๓ หึ มาตั้งแต่ นับยังละอ่อน และสอนให้บ๊อบได้รู้ว่า ตราบใดที่หมู่เฮายังหายใจเอาก๊าซออกซิเจน เข้าไป และปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ออกมา ตราบนั้นหมู่เฮาก็ยังเป็น หนี้ป่าอยู่เสมอ”

^๑ หนัก ภาษาเหนือหมายถึง มาก

^๒ คู่ ภาษาเหนือหมายถึง พุด

^๓ หึ ภาษาเหนือหมายถึง ให้

ห้องฟ้าในราตรีนี้ช่างเหมือนมีใครเอาผ้ากำมะหยี่สีดำผืนใหญ่มาทางคลุมเอาไว้ แล้วแต่งแต้มด้วยเพชรเม็ดเล็ก ๆ นับล้าน อคืนหนึ่งอยู่บนขอบระเบียงบ้านพัก ฟังเสาดันหนึ่งตรงหัวมุมซึ่งใช้ยึดระหว่างพื้นบ้านกับหลังคา

“ตกลงว่าคุณเป็นนางฟ้า...หรือนางแม่เมดกันแน่” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นเบาๆ ระหว่างนั่งมองดาวบนฟ้าที่มากมายจนนับไม่ถ้วน บางทีคงเหมือนกับวีรกรรมร้ายกาจของนักรบที่ไม่รู้อย่างแอบซุกซ่อนเอาไว้อีกก็มากน้อย

ผู้หญิงจะไร่ก่ากันเกินหญิง อะอะก็ใช้กำลัง แถมยังกล้าจับตุ๊กแกตัวเป็นๆ มาเป็นทัพหน้าในการขับไล่เขาออกจากไร่แสงดาว

นี่ยกขึ้นไปถึงตอนที่ตุ๊กแกเกาะอยู่บนท่อนแขน อคืนก็ยังคงขลุ่ยไม่หาย แต่กระนั้นชายหนุ่มกลับยังยิ้มได้เพราะเสียงหัวเราะสดใสของนางฟ้าที่เขาเพิ่งมีโอกาสได้ยิน

เมื่อกอบรัดบรอยยิ้มกว้างๆ ที่ไม่ได้เสแสร้ง ชายหนุ่มก็ยิ่งโกรธเธอไม่ลง ถึงแม้ว่าเขาจะลองพยายามดูแล้วก็ตาม

“คิดเรื่องหมอลำป่านอยู่หรือครับหัวหน้า” คำถามของอินทรซึ่งกำลังเดินออกมาจากประตูห้องโถงเรียกความสนใจจากชายหนุ่มได้ไม่ยากนัก

อคืนมีสีหน้าเลลอลลาคูรู่หนึ่งก็รีบปรับให้เป็นที่ปกติกลางขยับกายลงจากขอบระเบียง

“อินละ ทำไมยังไม่นอน”

“อินเพิ่งอาบน้ำเสร็จครับ เห็นหัวหน้ายังไม่นอนก็เลยเป็นห่วง ว่าแต่...หัวหน้าคิดจะทำยังไงต่อไปครับเรื่องหมอลำป่าน”

แม้ว่าเมื่อครู่สิ่งที่อยู่ในหัวสมองของเขาจะเป็นเรื่องของผู้หญิงที่ซ่อนนักรบ แต่เขาก็คิดเรื่องของลำป่านเอาไว้เหมือนกัน

“อินแน่ใจใช่ไหมว่าคนที่เห็นคือหมอลำป่านไม่ผิด”

“ทกลิบเปอร์เซ็นต์ครับหัวหน้า ตอนนั้นมันซุ่มนพอสสมควร บางทีอาจจะเป็นแค่คนหน้าคล้ายก็ได้เพราะไม่ค่อยมีใครพูดถึงหมอลำป่านในแง่ร้ายมาก่อน ส่วนใหญ่ที่ได้ยินก็มักเป็นเรื่องความมีน้ำใจ ประยูรยาสมุนไพรแจกจ่าย

ชาวบ้านกับพวกชาวไทยภูเขาที่ขาดแคลน พอถึงช่วงเทศกาลยังให้ลูกสาวหิ้วกระเช้าสตอร์วเบอร์รี่มาฝากพวกอินกับเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ เลยครับ ดูแกก็เป็นคนใจกว้าง”

“แต่ไร่แสงดาวกินเนื้อที่หลายสิปไร่ บ้านหลังใหญ่โตกว้างขวาง ถ้าหากเป็นอย่างที่อินได้ยินมาว่านายคำปานปรุงยาแจกจ่ายชาวบ้านที่ขาดแคลน คิดค่ารักษาโรคามีตรรกภาพ ก็ไม่น่ามีเงินลงทุนทำกิจการใหญ่โตขนาดนี้”

“อินเคยได้ยินมาว่าเจ้าของที่ดินติดกับบ้านหมอคำปานขายที่ให้ในราคาถูกเพราะไปทำงานอยู่กรุงเทพฯ ไม่คิดจะกลับมาที่เชียงดาวอีกครับ หมอคำปานก็เลยใช้เงินที่เก็บออมไว้มาลงทุนทำไร่สตอร์วเบอร์รี่ แต่บางคนก็ว่าหมอคำปานได้เงินมาจากพวกผู้มีอิทธิพล” อินทระเล่าแล้วก็ส่ายหน้าไปมาอย่างไม่เชื่อ

“ที่จริงอินเกือบจะลืมเรื่องนี้ไปแล้ว ถ้าไม่เห็นว่าคุณที่วิ่งหนีเราเมื่อตอนบ่ายคือหมอคำปาน”

“ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่ามิเปอร์เซ็นต์เป็นไปได้ที่หมอคำปานจะรับจ้างตัดไม้ให้พวกผู้มีอิทธิพลจนร่ำรวย มีเงินไปลงทุนทำไร่สตอร์วเบอร์รี่ใหญ่โต”

“หกสิบสี่สิบครึ่งหัวหน้า”

อคินครุ่นคิดเงิบๆ ครุ่นหนึ่ง อันที่จริงเขายังไม่อยากจะวนทำอะไรโดยปราศจากการพิจารณาตริตรองให้รอบคอบ แต่หากให้เขาเพิกเฉยกับเรื่องนี้ เขาคงไม่สามารถทำได้เช่นกัน

“พรงุ่นี่ส่งคนไปเผ่าที่ไร่แสงดาวเงิบๆ ถ้าเห็นตัวหมอคำปานเมื่อไรให้รีบมารายงาน”

“ได้ครับหัวหน้า” อินทระรับคำเป็นมั่นเป็นเหมาะ อคินจึงบอกให้ไปพักผ่อน ก่อนที่เขาจะใช้เวลาอีกพักใหญ่ๆ ในการสลัดเรื่องของหมอคำปานกับลูกสาวออกไปจากหัวสมอง แล้วตามไปเข้านอนในเวลาต่อมา

๔

เมื่อโกนหนวดเคราที่ขึ้นอยู่หรือมแหริมออกไปจนเกลี้ยง อคินก็มองสำรวจคนในกระจกทรงกลมตรงหน้าอีกครั้ง ครั้นเห็นว่าเรียบร้อยสะอาดสะอาด ชายหนุ่มก็หมุนตัวเดินออกจากห้องน้ำ หยิบเสื้อเชิ้ตแขนยาวโทนสีอบอุ้นกับกางเกงขากะบอกมาสวม โดยพับแขนเสื้อขึ้นมาถึงใต้ศอกและสอดชายเสื้อไว้ในกางเกงตามสมัยนิยม

เขาคว่ากระเป๋าสายยาวใบเก่งที่ทำจากหนังสีน้ำตาลเข้มมาสะพายพาดลำตัว ก่อนจะถือกล่องถ้ำรูปเดินออกมาจากห้องนอน

“อ้าว...หัวหน้า” อินทรซึ่งกำลังต้มน้ำอยู่ข้างโถงภายในห้องโถงหันมาทักก่อนได้โอกาสสัพยอกพร้อมยิ้ม “แหม...วันนี้หัวหน้าโกนหนวดเสียหล่อเพียว แถมยังเป๊ะทั้งตัวขนาดนี้ จะไปหาใครแต่เจ้าคร้าบ”

“ว่าจะไปหาอะไรสวยๆ งามๆ ในเมืองดูเสียหน่อย อินอยากได้อะไรหรือเปล่า”

“ขอบคุณครับหัวหน้า แต่ไม่ดีกว่า อยากรู้แค่อะไรสวยๆ งามๆ ที่ว่านี่น้องมานแก้วหรือเปล่าคร้าบ แหม...น้องเขาไม่หิ้วปืนโตมาหาสองสามวัน

ถึงกับต้องขับรถไปหาในเมืองเซียวหรือ”

“ทะเลิ่ง” อคินต่อว่าเกมหัวเราะ

เหตุเพราะหลายวันมานี้ชายหนุ่มมัวแต่่วนเรื่องของกลางที่พวก ขบวนการลักลอบตัดไม้ทิ้งเอาไว้ตอนถูกนำกำลังเข้าล้อมจับเมื่อวันก่อน กอปรกับออกลาดตระเวนตรวจดูความเรียบร้อยในบริเวณใกล้เคียง ดังนั้น เมื่อมันแก้วหัวปีนโตมาฝากจึงไม่ได้พบเขา หรือหากพบก็ได้คุยกันไม่กี่ ประโยคก่อนที่เขาจะขอตัวไปทำงาน สองวันมานี้หญิงสาวถึงได้ไม่มาหา ทว่า เขาก็ไม่ได้รู้สึกเดือดเนื้อร้อนใจกับการหายหน้าหายตาของเธอเลย

“หมายถึงถึงดูบ้านดูเมืองต่างหาก มาอยู่ที่นี่ตั้งสองอาทิตย์แล้วยังไม่มี โอกาสได้ไปเที่ยวเสียที วันนี้นั้นหยุดเลยว่าจะไปเที่ยวเสียหน่อย ว่าแต่...ที่ เชียงดาวนี้มีที่ไหนน่าสนใจบ้าง”

“ก็มีบन्दอยโน้หนะและครับที่วิวสวย มีดอกไม้หายากของเชียงดาว หลายชนิด แต่ต้องเดินขึ้นไปครับ ถ้าหัวหน้าจะไปในเมือง แนะนำให้ไปที่วัด ถ้ำผาปล่อง แล้วก็ถ้ำเชียงดาวใต้ดอยหลวงครับ”

“ถ้ำเชียงดาว...” ชายหนุ่มทวนชื่อสถานที่ท่องเที่ยวดังกล่าว ก่อนหัน กลับไปยิ้มให้คนแนะนำอีกครั้ง “ฟังดูน่าสนใจ ขอบใจมากอีน ยืนนี้เจอกัน”

อคินวางมือลงบนบ่าของอินทรแล้วตบเบาๆ สองสามครั้ง

“เดินทางปลอดภัยครับหัวหน้า” ยืนส่งกระทั่งหัวหน้าหนุ่มเดินออกจาก ประตูบ้านไป

รถกระบะสีหวานแล่นผ่านตลาดเชียงดาวมาจอดหน้าร้านอาหาร เล็กๆ ซึ่งถูกปลูกสร้างด้วยไม้สีน้ำตาลอ่อนทั้งหลัง ติดป้ายขนาดกลางด้านบน ว่า ‘ชมพูปิมพีใจ’ ตามชื่อดอกไม้หายากของประเทศไทยซึ่งพบได้แต่บन्दอย เชียงดาวเท่านั้น

เมื่อดับเครื่องยนต์เรียบร้อย หญิงสาวก็ก้าวเข้ามาในร้านซึ่งตกแต่ง อย่างเรียบง่าย มีกรอบรูปดอกไม้ดังกล่าวซึ่งมีลักษณะเป็นช่อลดหลั่นกันติด

ประดับอยู่ในมุมต่างๆ ของร้าน ก่อนจะมองหาบุคคลสำคัญที่หล่อนนัดเอาไว้

“นับ” เสียงร้องเรียกของชายหนุ่มสวมเครื่องแบบตำรวจตระเวนชายแดนที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะด้านในทำให้นับดาวหันไปหา ก่อนคลี้อยมก้าง ก้าวไปนั่งลงบนเก้าอี้ทรงกลมตรงข้ามกับชายหนุ่มทันที

“บ่เจอกันตั้งนาน นานยังเหมือนเดิมเลยเน้อ” หญิงสาวคิดว่าผิวขาวราวกับหยากรล้วยของน่านนทีจะถูกแสงแดดเผาให้กลายเป็นสีคล้ำเข้มไปแล้วเสียอีก หลายปีมานี้หล่อนแทบไม่มีโอกาสได้พบปะกับน่านนทีเลยสักครั้ง แต่ยังคงเขียนจดหมายติดต่อกันเป็นระยะๆ เนื่องจากเป็นเพื่อนบ้านกันมาตั้งแต่เด็ก

ความที่น่านนทีอายุมากกว่าอยู่หลายปี ช่วงที่นับดาวเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย เขาจึงห่างหายไปเรียนโรงเรียนนายร้อยที่นครปฐม พอเขาเรียนจบก็กลับมาเป็นตำรวจตระเวนชายแดนที่นี้ นับดาวก็สอบติดมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ทำให้ไม่มีโอกาสได้พบกันอีก

แม้ช่วงปิดเทอมหญิงสาวจะกลับมาช่วยงานบิดาที่ไร่แสงดาว ทว่าภาระหน้าที่ของน่านนทีก็มีมากเสียจนเขาแทบไม่เหลือเวลามาพบหล่อน

อย่างเมื่ออาทิตย์ก่อน ตอนที่หล่อนเรียนจบกลับมา น่านนทีก็คิดภารกิจสำคัญไม่สามารถไปรับที่ท่ารถได้ พอนัดเจอกันอีกครั้งก่อนเขาต้องเดินทางเอาของที่ได้รับบริจาคไปแจกจ่ายให้แก่ชาวเขาในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาหลายวัน สร้างส้วมและอ่างล้างมือให้โรงเรียนที่ขาดแคลน รวมทั้งปลูกฝังให้เด็กรู้จักสุขอนามัย พี่ปีป๋อของหล่อนก็ดันถูกชนท้าย แถมยังเกเรสตาร์ตไม่ติดจนมาเข้าไปเกือบชั่วโมง

ตอนนั้นหญิงสาวคิดว่าน่านนทีคงโกรธจนไม่รอแล้ว แต่เมื่อแหม่น้องชายเพียงคนเดียวของเจ้าของร้านก็เอาจดหมายมาให้ บอกว่าน่านนทีเป็นคนฝากไว้ นัดหล่อนมาพบอีกครั้งในวันนี้

“นับขอโทษแต่ๆ เนื้อที่เมื่ออาทิตย์ก่อนปล่อยให้น่านต้องรอเกือบปีป๋อ นะสิ เกรกลางทาง กว่าจะมาถึงร้านก็บ่เจอน่านแล้ว” นับดาวพูดด้วยความ

รู้สึกผิดจริงจากใจ ทว่าร้อยตำรวจหนุ่มกลับยิ้ม

“ตั้งแต่ร้อยจนใหญ่ น่านเคยโกรธนับที่ไหนกันล่ะ”

“จริงตวย^๔” นับดาวยิ้มกว้างเมื่อเฟิ่ง निक ออก “เฮาสองคนเหมือนพี่น้อง
ที่ใหญ่มาด้วยกันนี่นา”

หญิงสาวมองไปยังรูปภาพดอกชมพูพิมพีใจที่ติดอยู่บนผนังร้านอาหาร
ไม่ทันได้เห็นรอยยิ้มที่จางลงของอีกฝ่ายหนึ่ง

“จำได้นะว่าเมื่อตอนน้อยๆ น่านยังเคยพานับไปปิ่นดอยดูดอกชมพู
พิมพีใจ”

“อือ” น่านหนียิ้มแก้มหัวเราะเมื่อนิกย้อนกลับไปถึงความทรงจำดีๆ
สมัยเด็ก “แล้วนี่นับสบายดีก่อ”

“ถ้าบ่สบายจะมามาหาน่านถึงนี้ได้จะไต่ละ” หญิงสาวแก้มตอบแบบ
ยียวน ก่อนจะตั้งคำถามกลับไปบ้าง “น่านเตอะ เตียวนนี่ยังไปยิงกับไฟอยู่อีกก่อ”

“ช่วงนี้เหตุการณ์ปกติ รับรองว่าทำให้ไฟต้องร้องให้ขี้มูกโป่ง”

นับดาวนึกถึงเหตุการณ์ปะทะระหว่างกองกำลังตำรวจตระเวนชายแดน
กับพวกขบวนการลัทธิคอมมิวนิสต์ที่เข้ามาในประเทศไทยผ่านทางตะเข็บ
ชายแดนเมื่อคราวก่อนแล้วยังหดหู่ไม่หาย เหตุการณ์คราวนั้นทำให้น่านที่
บาดเจ็บสาหัส อากาโรโคมาอยู่หลายวัน จนหล่อนคิดว่าเขาอาจไม่รอดด้วยซ้ำ
แต่สุดท้ายสวรรค์ก็เข้าข้างคนดี

“บ่อยากร้องให้ขี้มูกโป่งอีกแล้วละ”

รอยยิ้มละไมของน่านที่ทำให้หญิงสาวเชื่อว่าเขาคงล้มผัสได้ถึงความ
ห่วงใยของหล่อน

“นับสั่งอาหารดีกว่า อยากรกินอะหยั่ง”

“อะหยั่งก็ได้ มีื่อนี่น่านเลี้ยง น่านสั่งก็แล้วกัน” หญิงสาวโมเมเอาอย่าง
นั้นเพราะคิดว่าอีกฝ่ายคงไม่ยอมให้หล่อนจ่ายเหมือนอย่างทุกครั้ง น่านหนีจึง

^๔ ตวย ภาษาเหนือหมายถึง ด้วย

หันไปสั่งอาหารกับเมืองแมน เด็กหนุ่มน้องชายเจ้าของร้านที่หนึ่งบันทึกอะไรบางอย่างอยู่ที่เคาน์เตอร์คิดเงิน

ในช่วงสายของวันนี้ตลาดขายของพื้นเมืองในตัวอำเภอเชียงดาวยังคงคึกคักไปด้วยผู้คน หนึ่งในนั้นคืออคนที่กำลังเฟลิดเฟลินอยู่กับการถ่ายภาพสินค้าของชาวบ้านและชาวเขาที่มาตั้งแผงขายของ ชายหนุ่มตั้งใจว่าจะมาที่ตลาดสักพัก ค่อยไปเที่ยวชมถ้ำเชียงดาวกับวัดถ้ำผาปล่องตามที่อินทระแนะนำ แต่ดูเหมือนเขาจะพบกับอุปสรรคขึ้นโตเข้าเสียแล้ว

“พื่อคิน!” เสียงหวานใสของหญิงสาวคนหนึ่งที่ชายหนุ่มคุ้นหูเป็นอย่างดีดังขึ้นทางด้านหลัง ดวงตาคมสมส่วนเบิกกว้าง ก่อนที่เจ้าของเสียงนั้นจะเข้ามาถอดแขนเขาไว้ แล้วเอนศีรษะอิงไหล่ข้างเดียวกันนั้นด้วยความยินดีปรีดา “เรื่องบังเอิญหรือโชคชะตาคะ”

เสียงเล็กๆ ของมานแก้วทำให้ชายหนุ่มได้สติอีกครั้ง ก่อนที่เขาจะค่อยๆ แกะมือทั้งสองข้างของเธอออก แล้วหันไปยิ้มแห้งๆ ใส่หญิงสาวสูงราวร้อยหกสิบเซนติเมตร สวมชุดกระโปรงสีชมพูเหมือนผ้าคาดผม

“ใครมาเห็นเข้า คุณแก้วจะเสียหายนะครับ”

“ถ้าแก้วเสียหายก็ดีสิคะ พื่อคินจะได้รับผิชอบแก้ว ดูแลแก้วไปทั้งชีวิต” เธอหัวเราะราวกับเป็นเรื่องตลก แต่ก็ให้ความร่วมมือด้วยการยอมปล่อยแขนชายหนุ่มโดยดี

“พื่อคินมาทำอะไรที่นี่คะ มาซื้อผักผลไม้เหรอ”

“มาเดินเที่ยวนะครับ วันนี้วันหยุดก็เลยอยากมาดูว่าที่เชียงดาวมีอะไรดีบ้าง”

“แล้ว...” มานแก้วทอดเสียง ประสานมือทั้งสองข้างไว้ด้านหน้า พลงหลุบตาลงบิดกายไปมาด้วยความประหม่า “พื่อคินอยากได้ไก่ดำนำเที่ยวสักคนไหมคะ”

“เอ่อ...” ชายหนุ่มรู้ได้ในทันทีว่ามานแก้วอยากทำหน้าที่นั้นจากใจจริง

และเขาก็รู้ด้วยว่าเธอคิดอย่างไรกับเขา เพียงแต่เขาไม่ได้มีความรู้สึกในทิศทางเดียวกันกับเธอ เขาจึงไม่อยากจะทำอะไรที่เป็นสาเหตุให้หญิงสาวเข้าใจผิด “ไม่รบกวนดีกว่าครับ”

ใบหน้ามันสวยเงยขึ้น ก่อนจะกระแงการงอดทั้งสีหน้าและแววตา

“รบกวนที่ไหนกันคะ แก้วเต็มใจจะพาพื่อคินเที่ยวในฐานะที่แก้วเป็นคนท้องที่ รับรองเลยนะคะว่าแก้วจะพาพื่อคินเที่ยวให้ทั่วทุกซอกทุกมุมในเซียงดาว” ประโยคหลังหญิงสาวยิ้มให้ด้วยไมตรี ชายหนุ่มจึงต้องใช้เวลาค่อนข้างนานในการใคร่ครวญถึงเหตุผลสำหรับปฏิเสธ

“อย่าปฏิเสธเลยนะคะ ไปคะ...ไปแวะกินอะไรที่ร้านแก้วก่อนดีกว่า ที่ตลาดไม่ค่อยมีอะไรน่าสนใจหรอก อีกแบบเดียวก็วายแล้วด้วย พื่อคินไปกับแก้วนะคะ” หญิงสาวคะยั้นคะยอ

“เอ่อ...ที่จริงผมยังไม่ค่อยหิวเท่าไรหรอกครับ”

อคินสารภาพตามตรงและเห็นเป็นโอกาสอันดีที่จะได้ปลีกตัวจากเธอ ทว่ายังไม่ทันได้หยิบยกเหตุผลอันใดมาอ้างมากไปกว่านั้น ม่านแก้วก็ตัดสินใจแทนเขาเสร็จสรรพ

“ถ้าอย่างนั้นไปดื่มน้ำแดงโมปั่นเย็นๆ ที่ร้านแก้วให้หายเหนื่อยเฉยๆ ก็ได้คะ แก้วจำได้นะ วันแรกที่พื่อคินมากินอาหารร้านแก้ว พื่อคินสั่งน้ำแดงโมปั่น รับรองเลยคะว่าวันนี้แก้วจะปั่นสุดฝีมือ”

ไม่ทันขาดคำ ม่านแก้วก็จูงแขนชายหนุ่มให้ตามเธอไปยังร้านชมพูปิมพีใจซึ่งอยู่ถัดจากตลาดชายของพื้นเมืองมาไม่ถึงสิบเมตร ตอนแรกชายหนุ่มพยายามคิดหาเหตุผลปฏิเสธ แต่ในทันทีที่เห็นรถกระบะสีหวานคันเล็กจอดอยู่หน้าร้าน เหตุผลต่างๆ ก็พากันกระเจิงหายไป ในอากาศจนไม่สามารถนำกลับมาเรียงร้อยเป็นถ้อยคำได้

“พื่อคินนั่งตรงนี้ก่อนนะคะ เดี่ยวแก้วทำน้ำแดงโมปั่นให้คะ” เสียงเล็กๆ ของเธอเรียกความสนใจจากเขาได้ครู่สั้นๆ ก่อนที่เขาจะเห็นว่าเธอยิ้มหวานเดินเข้าไปทำน้ำแดงโมปั่นในครัว

ชายหนุ่มไม่ลังเลใจที่จะมองหาเจ้าของรถกระบะคันดังกล่าว แต่เขาก็ไม่เห็นแม่เงาของนางอัปสรสวรรค์ ลูกค้าสองสามโต๊ะที่นั่งอยู่ในร้านล้วนเป็นคนแปลกหน้า กระทั่งได้ยินเสียงคนแหวกมู่ลี่หน้าต่างประตูทางเข้าห้องน้ำออกมา เขาก็ได้หันไปเห็นนางฟ้าปรากฏตัว

เขายิ้มชอบใจและไม่รอช้าที่จะร้องเพลงพลางเดินเข้าไปทักทายเธออย่างอารมณ์ดี

“พรหมลิขิตบันดาลชักพา ดลให้มาพบกันทันใด ก่อนนี้อยู่กันแสนไกล พรหมลิขิตดลจิตใจ ผมจึงได้มาใกล้กับคุณ” ชายหนุ่มหมุนตัวแล้วหยุดตรงหน้าหญิงสาว ก่อนจะเอนกายยันศอกกับเส้าไม้ต้นหนึ่งตรงกลางร้าน

“คุณ...” นัยน์ตาของหญิงสาวเบิกกว้างขึ้น สีหน้าบอกบุญไม่รับ ตรงข้ามกับคนที่กำลังยิ้มให้

“บังเอิญจังเลยนะครับ เจอกันอีกครั้งนี้ได้”

“เห็นทีว่าหลังจากนี้ไปฉันคงต้องไปปล่อยนกปล่อยปลาเพื่อล้างชวย”

“นับ”

เสียงหนึ่งดังขึ้นทางด้านหลังของอดิน เมื่อหันไปมองก็เห็นชายหนุ่มร่างสูงสวมเครื่องแบบตำรวจตระเวนชายแดนกำลังเดินมา และหยุดยืนข้างนับดาว

“เพื่อน^๕ นับเธอ”

“บ๊ิ่เพื่อนนับเธอเจ้า” นับดาวปฏิเสธอย่างไม่ยติ “ไผจะอยากคบคนประเภทนี้เป็นเพื่อนกันล่ะ”

“คนประเภทนี้?” อดินทวนแทรกขึ้นมาโดยไม่ได้สะทกสะท้านไปกับการกระแนะกระเหนของเจ้าหล่อนเลยสักนิดเดียว ทั้งยังยิ้มรับย้อนถามหน้าระรื่น ซึ่งถือเป็นพฤติกรรมที่หญิงสาวรู้สึกว่ายิววนกวนประสาทเป็นที่สุด

“ประเภทนี้ก็มีประเภทไหนหรือครับ”

^๕เพื่อน ภาษาเหนือหมายถึง เพื่อน

“ก็ประเภทที่ชอบเลี้ยงสุนัขเอาไว้ในปาก หลงตัวเอง แล้วก็ชอบใส่ร้าย ป้ายสีคนอื่นนะสิ ฮี!” นับดาวกอดอก อดไม่ได้ที่จะหยิบยกเหตุการณ์น่าขัน เมื่อราวอาทิตย์ก่อนขึ้นมายาเยาะ “ทำเป็นอวดเก่งว่าจะจับพ่อฉัน แต่แค่เจอ ตึกแกไม้ก็ตัวก๊ว๊งหนีจนหูตึง ผู้ชายอะไร...กลัวได้แม่กระทั่งตึกแก”

“ถึงผมจะกลัวแม่กระทั่งตึกแก แต่คุณล่ะครับ เป็นคนประเภทไหนกัน” อคินนึกยิ้มก่อนจะมองไปอีกทาง “ผู้หญิงอะไร...กลัวจับได้แม่กระทั่งตึกแก”

เขาหันกลับมาอีกครั้งเพื่อดูสีหน้าถมึงทิ้งของสาวเจ้า ยิ่งเห็นเธอเอาแต่ มองหน้าเขาตาซุ่นตาเขียว แม้ริมฝีปากจะเป็นเส้นตรง อคินก็ยิ่งชอบใจที่ตัวเองได้มีตัวตนในสายตาของเธอ

“อะอะก็ใช้กำลัง ทั้งชาติสึม ทั้งกำกั้น ไม้มีความเป็นสุภาพสตรี นี่ผมถามจริงเถอะว่าอายุคุณนี่แล้วนอกจากตึกแกที่ยอมให้คุณจับเนื้อต้องตัว เคยมีเพศตรงข้ามยอมให้คุณจับบ้างไหมครับ” ชายหนุ่มยื่นหน้าเข้าไปถามใกล้ๆ พร้อมยิ้มยั่วโมโห คนที่กำลังหน้าตั้งอยู่ตอนแรกค่อยๆ จิกยิ้มหวาน ก่อนตะ เข้าที่หน้าแข่งชายหนุ่มชนิดไม่ยอมแรงในที่เปลอ

“โอ๊ย!” อคินสะดุ้งโหยง ยกหน้าแข่งข้างที่เจ็บขึ้นมาจับไว้โดยอัตโนมัติ ยังผลให้ร่างของเขาเสียหลักจนต้องเอามืออีกข้างจับเสานี้ร้านเอาไว้

หญิงสาวกอดอก ยิ้มแกมหัวเราะชอบอกชอบใจ

“จะบอกอะไรให้ระบุว่าผู้หญิงอย่างฉันไม่ชอบแตะเนื้อต้องตัวเพศตรงข้ามเท่าไรนักหรอก แต่ถ้าแตะ ต่อย แล้วก็กระทืบนะ ของถนัด”

“นี่...” อคินถึงกับอึ้งในวิภวกรรมใหม่ของนางฟ้าที่เขาเพิ่งได้รู้ซึ่งด้วยตัวเองวันนี้ “คุณกล้าทำร้ายร่างกายผมต่อหน้าตำรวจเลยหรือครับ ผู้หญิงเถื่อน”

นับดาวทั้งโมโหทั้งหมั่นไส้กับสรรพนามใหม่ที่อคินใช้เรียกตน

“พูดแบบนี้อยากโดนอีกทีใช่ไหม” ยกกำปั้นน้อยๆ ขึ้นอีกครั้ง แต่น่านหนักที่รังต้นแขนนับดาวเอาไว้ได้ทัน

“พอดีกว่านับ อย่ามีเรื่องกันเลย”

“พ่อคิน!” ม่านแก้วที่ถือน้ำแดงโมบ้นออกมาจากครัวตกใจ รีบวาง

เครื่องตีลงบนเคาน์เตอร์ทีเกิ้ลๆ แล้วสาวเข้ามาช่วยประคองยอดรักยอดดวงใจ
ของหล่อนทันที

เมื่อพอประเมนได้ว่าชายหนุ่มเจ็บขาจึงหันไปต่อว่านับดาว

“นี่มันอะไรกันนะ เธอทำร้ายฟ้อคินของฉันทำไม!” ว่าแล้วก็หันไปถาม
อาการชายหนุ่ม แสดงออกว่าห่วงใยทั้งน้ำเสียงและสีหน้า “ฟ้อคินเจ็บตรงไหน
บ้างคะ ยายนับดาวทำอะไรฟ้อคินหรือเปล่า”

นับดาวรู้สึกหมั่นไส้ต่อกับปฏิกิริยาของมานแก้วขึ้นมาตึงตัง ทั้งที่ปกติแล้ว
หล่อนกับอีกฝ่ายก็ไม่ได้เคยมีเรื่องมีราวอะไรต่อกัน เพียงแค่เคยคุยกันบางครั้ง
เวลาแวะมาอุดหนุน

“ไม่เป็นอะไรมากหรอกครับ แค่เรื่องเข้าใจผิด” แม้ว่าอคินจะให้เหตุผล
ดังนั้น มานแก้วก็ยังหันไปต่อว่านับดาวด้วยน้ำเสียงห้วนสั้น

“นี่...ฉันไม่รู้หรือกันว่าเธอกับฟ้อคินของฉันมีเรื่องเข้าใจผิดอะไรกัน
แต่เธอก็ไม่ควรจะทำร้ายฟ้อคินของฉันเข้าใจไหม ผู้กองคะ” หันไปทหานานที่
ด้วยสีหน้าไม่พอใจ “ทำไมผู้กองถึงปล่อยให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นล่ะคะ หรือ
เพราะว่ายายนับดาวเป็นแฟนของผู้กอง ผู้กองถึงได้ยินเฉยปล่อยให้แฟน
ตัวเองทำร้ายร่างกายคนอื่นขนาดนี้”

อคินหันไปมองหน้านานที่อย่างคาดไม่ถึงเมื่อได้ยินมานแก้วพูดว่าเขา
เป็น ‘แฟน’ ของนางฟ้า

“ก็ใครใช้ให้แฟนของเธอมากวนโมโหฉันก่อนล่ะ” นับดาวหงุดหงิด
โดยไม่ทราบสาเหตุ พาให้มานแก้วยิ่งต่อปากต่อคำไม่ลดละ

“ฟ้อคินของฉันเนี่ยจะไปกวนโมโหเธอก่อน”

“แล้วฉันจะแนะนำอะไรให้ล่ะ...ถ้าหากเธอรักเธอห่วงฟ้อคินของเธอ
มากนัก คราวหน้าคราวหลังก็ซื้อตะกร้อมาครอบปากเอาไว้เสียสิ หรือถ้าจะให้
ดีก็ซื้อปลอกคอกมามาลำมเอาไว้ที่ร้านด้วยเลย จะได้ไม่ออกไปเฟ้นพ่านระราน
คนอื่นอีก”

“อ้าย...” มานแก้วแผดเสียง เป็นเดือดเป็นร้อนแทนอคิน “นี่เธอว่า

“พื่อคินของฉันเป็นหมาเหรอ”

“เอยกรับก็รับไปสิ” ประโยคนี้เน้นดาวหันไปหาคินพร้อมยิ้มอย่างมีชัย
“ฉันไม่ได้เอยชื่อเสียหน่อยนี่”

“เธอจงใจว่าพื่อคินของฉันซัดๆ แบบนี้มันต้องตบล้างน้ำลัทธิ” ว่าแล้ว
มานแก้วก็เงื้อมือขึ้นกลางอากาศ แต่ยังไม่ทันฟาดแก้มของคนที่มาดม
มือบางก็ชะงักเมื่อเห็นอีกฝ่ายง้างหมัด พร้อมกับส่งสายตาท้าว่า “กล้าก็เอาลี”

“บ่เอาแล้วนับ” น่านนทีรีบคว้าต้นแขนนับดาวเอาไว้ด้วยเกรงว่าเธอ
จะทำร้ายมานแก้วจริงๆ “น่านว่าอย่ามีเรื่องอีกเลยเน้อ ผมต้องขอโทษคุณแก้ว
กับเพื่อนด้วยนะครีบ”

ประโยคหลังน่านนทีหันไปพูดกับคู่อริของหญิงสาว ยังผลให้นับดาว
แหงซึ้น

“ไปขอโทษยะหยัง^๖ น่านก็เห็นว่านับบใช้คนผิด”

“น่านผิดเองที่นับนับมาร้านนี้ เออเป็นว่าน่านพานับไปกินข้าวที่ร้าน
ชิมน้ำตกแทนก็แล้วกัน” ร้อยตำราจหนุ่มรับผิดตื้อๆ ก่อนเปิดกระเป๋าสตางค์
หยิบเงินค่าอาหารที่ยังไม่ได้กินเลยสักค่าเดียววางลงบนโต๊ะ แล้วจูงแขนนับดาว
ให้ตามออกไปยังรถกระบะเก่าๆ ของตนที่จอดอยู่ข้างร้านเพื่อตัดปัญหา
ทว่านับดาวกลับยังไม่ยอมตามขึ้นรถโดยดี

“น่าน ยะหยังนำนถึงอุ้จะอัน^๗ ละ การที่น่านพานับมากินอาหารที่
ร้านนับบใช้เรื่องผิดเลยนะ คนที่ผิดคือนายอคินต่างหาก เป็นยั่วโมโหนับ
น่านเล่นรับผิดเองจะอี่^๘ คนผิดก็ยิงได้ใจ”

“น่านรับผิดก็เพราะว่าตัวเองผิด ถ้าบได้ผิดที่พานับมากินอาหารร้าน
คุณแก้ว ก็ผิดที่ห้ามนับบทำร้ายเป็นบได้ ทั้งๆ ที่น่านู้จักนิสัยนับดีกว่าไผ่”

^๖ ยะหยัง ภาษาเหนือหมายถึง ทำไม

^๗ จะอัน ภาษาเหนือหมายถึง อย่างนั้น, แบบนั้น

^๘ จะอี่ ภาษาเหนือหมายถึง อย่างนี้, แบบนี้

นับดาวถึงกับพูดไม่ออกเมื่ออีกฝ่ายหนึ่งเอาแต่โทษตัวเองอย่างนั้น หล่นกัมหน้ำหนึ่งเมื่อมีโอกาสได้คิดว่าอันที่จริงแล้วหล่นเองต่างหากที่ผิด

“นับบดีเองที่รู้ว่าผม นับผิดเอง ต่อไปนี้นับจะปะยะ^๙ จะอันกับไผ่อีก นับจะควบคุมอารมณ์ตัวเองให้มากกว่านี้ น่านอย่าโทษตัวเองอีกเนื้อ”

เมื่อเงยหน้าขึ้นอีกครั้งก็เห็นน่านที่กำลังยิ้มให้อย่างอ่อนโยน และเพราะเธอเป็นสายน้ำที่ทำให้หล่นเห็นเงาสะท้อนของตัวเองในด้านต่างๆ มาตลอดนี้เอง หญิงสาวถึงได้รู้สึกสบายใจและอบอุ่นทุกครั้งเสมือนมีพี่ชายคอยชี้แนะและสั่งสอนให้ดำรงชีวิตในทางที่ถูกต้อง

“กินข้าวกลางวันที่บ้านยิ้มหน้าตักแมนก่อน น่านขับรถนำก็แล้วกัน เตี่ยวนับขับที่ปีไปตามไป” นับดาวยิ้มพลางขึ้นไปที่กระเบระสีหวานซึ่งจอดต่อท้ายอยู่ด้านหลัง

ตั้งแต่ที่นายตำรวจคนเมื่อครู่จูงมือนับดาวให้เดินตามออกไปข้างนอก จิตใจของอคินก็แทบไม่อยู่กับเนื้อกับตัว กระทั่งเสียงเล็กๆ ดังขึ้นอีกครั้ง

“ซี! ไปเสียได้ก็ดี” ม่านแก้วพูดก่อนจะหันมาถามชายหนุ่มข้างกายด้วยความห่วงใย “แล้วนี่พ่อคินยังเจ็บขาอยู่อีกไหมคะ ยายนับดาวทำพ่อคินตรงไหนอีกหรือเปล่า”

“ไม่มีอะไรหรอกครับคุณแก้ว ผมบอกแล้วไงว่าเข้าใจผิด”

“แต่ยายนับดาวไม่เห็นจะบอกว่าเข้าใจผิดเลยนี่คะ แถมยังว่าพ่อคินของแก้วเสียๆ หายๆ”

อคินเห็นที่หญิงสาวคงไม่ยอมหยุดต่อว่านับดาวง่าย ๆ

“ว่าแต่...คุณแก้วรู้จักพวกเขาด้วยหรือครับ” ถือโอกาสเบนความสนใจโดยมีผลพลอยได้เป็นเรื่องของนับดาวกับน่านนที อันที่จริงเขาอยากถามถึงความสัมพันธ์ของสองคนนั้นมากกว่าว่าลึกซึ้งขนาดไหน ยอมรับว่าใจหาย

^๙ ยะ ภาษาเหนือหมายถึง ทำ

ตั้งแต่ได้ยื่นม่านแก้วเอ่ยคำว่าแฟน

“ก็รู้จักแบบผิวเผินแหละค่ะ สองคนนั้นเคยมาอุดหนุนที่ร้านของแก้ว แต่ไม่ได้มาบ่อยนักหรอกนะคะ บางครั้งผู้กองก็แวะมาคนเดียว มาฝากจดหมายไว้ที่ไอ้แมน น้องชายของแก้วนะคะ”

“จดหมาย?” อคินเอะใจกับสิ่งที่หญิงสาวเพิ่งเอ่ยออกมาเมื่อครู่

“จดหมายถึงยายนับดาวไงคะ เห็นว่ายายนับดาวไปเรียนอยู่กรุงเทพฯ จะกลับมาที่บ้านผามอกตอนช่วงปิดเทอม ช่วงนั้นถ้าผู้กองว่างก็มักมาฝากจดหมายไว้ที่ไอ้แมน พอรถสองแถวไปบ้านผามอกก็วิ่งผ่านหน้าร้านเวลามา รับมาส่งผู้โดยสาร ไอ้แมนมันก็จะเอาจดหมายไปให้คนขับรถช่วยส่ง”

การติดต่อสื่อสารกับคนบนดอยค่อนข้างยุ่งยากเพราะถนนหนทางยังไม่เจริญ บुरุษไปรษณีย์ไม่ได้เข้าไปส่งจดหมาย ส่วนโทรศัพท์สาธารณะก็นับว่าห่างไกล เพราะแม้แต่ไฟฟ้ายังเข้าไม่ถึงในทุกหมู่บ้านด้วยซ้ำ รวมถึงบ้านผามอกที่นับดาวอาศัยอยู่

“แล้ว...ผู้กองคนนั้นเป็นแฟนกับคุณนับดาวหรือ?”

“ไม่ใช่ก็ใกล้เคียงแหละค่ะ แก้วไม่เคยเห็นผู้กองมาที่ร้านกับผู้หญิงคนอื่นนี่คะ แล้วก็ไม่เคยเห็นยายนับดาวมากับผู้ชายคนอื่นด้วย แต่พอคิดอย่าไปสนใจเรื่องของคนอื่นเลยนะคะ มาสนใจเรื่องของเราสองคนดีกว่า เมื่อไรเราจะเป็นแฟนกันสักทีละค่ะ” ม่านแก้วหัวเราะคิก ก้มหน้าหลุบตาอย่างขวยเขิน ชายหนุ่มจึงได้แต่หัวเราะแห้งๆ พलगยกมือขึ้นลูบท้ายทอยไปมา

“ไหนหน้าแดงโม้ป็นของผมล่ะครับ” พุดเปลี่ยนเรื่อง ม่านแก้วเบิกตากว้างก่อนจะหันไปทางหน้าต่างที่ตนเองวางไว้บนเคาน์เตอร์ “ตายจริงละลายหมดแล้ว เตียวแก้วไปทำให้ไหมนะคะพื่อคิน”

ชายหนุ่มยิ้ม ไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ เพราะเมื่อเห็นคนตัวเล็กหายกลับเข้าไปในครัวอีกครั้ง เขาก็สาวเท้าออกมาจากร้านชมพูนมพี้อย่างไม่ลังเล ก่อนจะถามพ้อค้ำหาบเร่ร้านข้างๆ

“ขอโทษนะครับ ไม่ทราบว่าร้านอาหารริมหน้าต่างไปทางไหนหรือครับ”

๕

น้ำตกสายเล็กๆ ไหลไปตามลำธารที่ถูกอาบไล้ด้วยแสงตะวันอย่าง
เชื่องช้า ติดกันนั้นคือร้านอาหารขนาดไม่ใหญ่มากซึ่งมีลักษณะเป็นแพ
มุงหลังคาด้วยใบจากติดริมถนนดิน ความที่น้ำตกแห่งนี้ไม่เป็นที่นิยมในหมู่นักท่องเที่ยว และมีเพียงชาวบ้านในละแวกใกล้เคียงเท่านั้นที่รู้จัก ที่ลำธาร
จึงมีแค่เด็กๆไม่กี่คนเล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน

“ตอนอยู่ที่ร้านคุณแก้ว ได้ยินนับรู้ว่าบ๊อบจายคนนั้นจะจับลุงคำปาน”
น่านนที่ต้องการไขข้อสงสัยที่เก็บไว้ในใจมาได้ระยะหนึ่ง คิ้วหนาขมวดอย่าง
นึกแปลกใจ “เป็นเป็นไผ่หรือ แล้วมันเรื่องอะยังกัน”

“หัวหน้าหน่วยพิทักษ์ป่าคนใหม่ของอุทยานนะเจ้า เมื่อหลายวันก่อน
เป็นมาที่ไร่แสงดาว บอกว่าบ๊อบนับพาคนเข้าไปลักลอบตัดไม้ในป่า แต่เป็นบมี
หลักฐาน นับก็เลยไป”

“บ๊อบของนับนะหรือ จะลักลอบตัดไม้” น่านนที่ไม่มีทางเชื่อ “แกชัก
ธรรมชาติจะตาย”

“ก็ใช่ละสิ แต่ตาบ้านั้นรู้ว่ามีคนหัน^{๑๐} บ๊อบของนับจริงๆ นับบเชื่อ ถ้า

^{๑๐} หัน ภาษาเหนือหมายถึง เห็น

“ไอ้คนที่หันมันบ่ได้ตาผาด มันก็ต้องเกลียดบ่ของนับมากแน่ๆ ถึงได้ใส่ร้ายกันถึงขนาดนั้น”

“ไผจะเกลียดลุงคำปานได้ลง แกช่วยเหลือผู้คนมาทั้งชีวิต”

“บ่สู้สิ นับเองก็บ่สบายใจนัก”

“แล้วลุงคำปานว่าจะได้บ้าง”

“บ่อัยยังบ่ปี๋ก็ออกมาจากป่าเลย แต่ถึงจะได้นับก็คงบ่สู้กับบ่อัยอยู่ดี นับบ่อยากให้อบ่ต้องบ่สบายใจเรื่องบ่เป็นเรื่อง”

“ของที่สั่งได้แล้วเจ้า” เด็กสาวอายุราวๆ สิบสองสิบสามยกอาหารสองสามอย่างมาเสิร์ฟลงบนโต๊ะ น่านนทีจึงผายมือเชื้อเชิญให้นับดาวกินมื้อกลางวันพร้อมกัน

“จริงสิ อังคารนี้นับว่างก่อ” น่านนทีเอ่ยถามพร้อมเลิกคิ้วขึ้น

“น่านเพิ่งได้รับคำสั่งให้อเข้าไปช่วยเผยแพร่โครงการหลวงที่เขาตากเกาะ ชาวเขาที่นั่นยังมีอาชีพที่มั่นคง ส่วนใหญ่ยังปลูกฝิ่นขาย บางรายรับจ้างตัดไม้ น่านหันว่านับเรียนจบมาทางด้านนี้ และไร่แสงดาวก็เป็นสมาชิกโครงการหลวง น่านเลยอยากชวนนับไปช่วยหื้อคำแนะนำกับพวกชาวเขาก็แรง”

“ถ้าน่านคิดว่านับพอจะช่วยอะยังได้ นับก็ยินดี” หญิงสาวยิ้มละไมทอดสายตาไปที่น้ำตกซึ่งมีเด็กๆ กำลังเล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน

“ป่าเป็นแหล่งต้นน้ำลำธาร ควรจะอยู่คู่กับวิถีของชาวบ้าน บ่แม่หนีถีของนายทุน ถ้าหากชาวเขาหันมาทำเกษตรบนที่สูง นอกจากจะลดปัญหาการตัดไม้ทำลายป่าได้แล้ว ยังลดปัญหาเรื่องการปลูกฝิ่นได้อีกด้วย หมูเฮาโชคดีจริงๆ ที่ได้เกิดมาเป็นลูกของบ่อหลวง พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยเมตตาธรรมห่วงใยในทุกข์สุขของราษฎร ถ้าหากหลายปีก่อนบ่มีคนของโครงการหลวงเข้ามาช่วยเหลือ หื้อคำแนะนำ เป็นที่ปรึกษาในเรื่องการทำมาหากิน ปีนี้ก็อาจบ่มีไร่แสงดาว”

ภาพที่นับดาวกับน่านนทีที่ยี่มิให้แก่กันแล้วลงมือกินอาหารต่อทำให้คนที่เพิ่งเปิดประตูลงจากรถจี๊ปหัวใจห้วนไหว อคินไม่กล้าเข้าไปรบกวน เขาได้แต่ยืนแอบมองความสนิทสนมของทั้งสองคนอยู่ห่างๆ และพยายามให้กำลังใจตัวเองว่าบางทีทั้งสองอาจเป็นเพียงเพื่อนสนิท

หรือต่อให้มากกว่าเพื่อนสนิท คนมาทีหลังก็ยังไม่อยากไปจากตรงนี้ อยู่ดี

เพราะตราบไต่ที่นางฟ้าของเขายังไม่ได้แต่งงานให้เป็นเรื่องเป็นราว เธอก็ยังมีสิทธิ์เลือกหาคนที่พึงพอใจมากกว่า และเขาก็ยังปรารถนาจะเป็นหนึ่งในตัวเลือกของเธอด้วย

เมื่อนับดาวกับน่านนทีเดินออกมาจากร้านอาหาร หญิงสาวก็เดินไปส่งคนตัวโตกว่าที่รถ ยืนโบกมือลาอยู่ครู่สั้นๆ ก่อนจะเดินไปยังรถของตัวเอง

ครั้นรถของน่านนทีแล่นผ่านมาทางที่อคินจอดรถเอาไว้ อคินก็ขยับกายหลบ รอจนแน่ใจว่าน่านนทีไม่ย้อนกลับมาแล้ว ถึงได้ก้าวไปหา นับดาวที่กำลังจะเปิดประตูรถกระบะสีหวาน

“แหม...อาหารร้านนี้ทำทางจะอร่อยนะครับ ลูกค้าถึงได้ดูมีความสุขตอนเดินออกมาจากร้าน ไม่รู้ว่ามีอาหารหรืออิมอกอิมใจ”

นับดาวหันกลับมาหาคนที่ยืนยิ้มกว่นประสาทอยู่ด้านหลัง จากที่อารมณ์ดีๆ ก็เริ่มหงุดหงิดอีกจนได้

“นี่คุณแอบตามฉันมาทำไม ไร้มารยาทที่สุด”

“เฮ้โฮ! ผมนะหรือครับตามคุณ นี่มันร้านอาหารสาธารณะนะครับ มีป้ายติดไว้ตรงไหนว่าคุณมาใช้บริการได้คนเดียว” ชายหนุ่มยักคิ้วยิวจนจนคนตัวเล็กกว่าอยากต่อยหน้ากวนๆ สักหมัดสองหมัด แต่เพราะสัญญา กับน่านนทีเอาไว้แล้วว่าจะควบคุมสติอารมณ์ของตัวเองให้ได้ หญิงสาวจึงเพียงแค่อุดหายใจเข้าลึกๆ แล้วเปิดประตูเข้าไปนั่งในรถ

ปัง!

เสียงกระแทกประตูดังแรงกว่าปกติตามอารมณ์ผู้เป็นเจ้าของ แต่

อคินกลับยังคงยิ้มอย่างมีความสุข มองตามรถกระบะคันเล็กๆ ที่กำลังแล่นออกไป คิดในใจว่าถ้านางฟ้าโมโหเขาทุกลมหายใจเข้าออกได้ก็คงดี จะได้ไม่มีเวลาไปคิดถึงคนอื่น

นับดาวขับรถเข้ามาจอดในลานวัดถ้าผาปล่อง ก่อนจะเดินไปยังท้ายรถกระบะเพื่อยกถังพลาสติกสีเหลืองซึ่งบรรจุเครื่องสังฆทานเอาไว้ลงมากอดคินก่อนหน้านั้นนับดาวเพิ่งฝันถึงแม่ วันนี้จึงตั้งใจมาถวายสังฆทานวัดที่แม่เคยพามากราบรูปปั้นหลวงปู่อยู่ประจำสมัยยังเด็ก

เดิมทีหญิงสาวตั้งใจชวนน่านหนีมาด้วยแต่เพราะว่าเขาติดงานในช่วงบ่าย นับดาวจึงขับรถมาเอง แต่ไม่นึกเลยว่าจะเห็นรถจี๊ปสีเขียวทหารที่มีตรากรมป่าไม้บนข้างรถแล่นมาจอดข้างๆ ซึ่งหล่อนรู้ได้ในทันทีว่าคนขับคือใคร

“ผู้หญิงเถื่อนอย่างคุณนี่...เข้าวัดเข้าวาเป็นด้วยหรือครับ” อคินเปิดประตูลงมาไม่ทันไรก็หักท้ายหญิงสาวพร้อมคลี่ยิ้ม ทว่าถ้อยคำทั้งหมดกลับชวนให้คนฟังรู้สึกหมั่นไส้มากกว่า

“ขับรถตามฉันทำไม ไหนว่าจะกินข้าวที่ร้านริมน้ำตกยังงั้นละ”

“เหอครับ” ชายหนุ่มแสวงตีหน้าชื่อ “นี่ผมไม่ยกฐานะครับว่านอกจากที่คุณจะชอบใช้กำลังทำร้ายเพศตรงข้าม ชอบจับตุ๊กแก แถมยังตวาดเสียงดัง และไม่มีความเป็นกุลสตรีแล้ว ผู้หญิงเถื่อนอย่างคุณยัง ‘แก’ เกินวัย หูตึงจนตีความผิดเพี้ยนไปหมด”

เอ่ยคำแสบใจ เมื่อกอบปรกับใบหน้าหล่อเหลาที่ยื่นเข้ามาพูดใกล้ๆ คนฟังจึงไม่สามารถระบับสติอารมณ์ได้อีกต่อไป ยกเครื่องสังฆทานขึ้นเหนือศีรษะ

“อ๊ะ! หยุดเลยนะครับหยุด นี่คุณจะทำร้ายผมหรือครับ นั่นมันเครื่องสังฆทานนะครับ”

นับดาวเพิ่งระลึกได้ว่าไม่เหมาะสม แต่สีหน้ายังคงบอกบุญไม่รับระหว่างกอดเครื่องสังฆทานที่ตั้งใจเตรียมมาไว้ในอ้อมอกอีกครั้ง

“ฉันจะไม่ขอบคุณหรือขณะที่เตือน บอกมาตรงๆ เลยดีกว่า คุณต้องการอะไรกันแน่ถึงได้มาตามตอแยฉันอยู่ได้”

“ผมอาจกำลังหลงเสน่ห์คุณละมังครับ”

หัวใจของนับดาวหวั่นไหวไปกับนัยน์ตาคมกล้าที่สะท้อนเงาของหล่อนแจ่มชัด แต่เพียงแค่วเวลาไม่นาน...หล่อนก็พยายามสลัดความรู้สึกแปลกๆ เหล่านั้นให้กระเจิงไป

“ไม่ต้องมาทำซีอกใส่ฉันเลยนะ อยากรสร้างความรำคาญให้ฉันรับปากพาคุณไปพบพ่อก็บอกมาเถอะ ฮี! ไม่มีทาง!” นับดาวยืนกรานเสียงแข็ง ก่อนจะฉีกยิ้มหวานให้แก่บุรุษตรงหน้า กลบเกลื่อนอาการแปลกประหลาดที่ตนเองไม่รู้จักและอาจเปลือยแสดงออกมาโดยไม่อาจควบคุม

“แล้วถ้าฉันถวายสังฆทานเสร็จเมื่อไร ฉันจะแผ่ส่วนบุญอุทิศส่วนกุศลให้พวกวิญญูณแรร่ร้อนด้วยก็แล้วกัน เพราะว่าคนบางคนที่ชอบทำตัวประมาทนั้นจะได้ไปผูกไปเกิดไกลๆ”

กระแทกเสียงตอแยประโยคสุดท้ายแล้วเดินจากไปโดยไม่คิดหันกลับมาสนใจชายหนุ่มอีกเลย แต่ในระหว่างที่หญิงสาวกำลังก้าวขึ้นบันไดนาคซึ่งถูกขนาบด้วยแนวต้นไม้เขียวใหญ่ไปยังสำนักสงฆ์บนยอดเขา หล่อนก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของใครบางคนเดินตามมาด้านหลัง ทั้งที่ตอแยอยู่ในลานจอดรถไม่มีใครนอกจากอจิน

ไม่คิดว่าพุดออกไปถึงขนาดนั้นแล้วอจินจะยังตามหล่อนมาอีก แต่เมื่อหยุดเดิน เสียงฝีเท้าของคนข้างหลังก็หยุดตาม พอก้าวเดินขึ้นบันได อีกคนข้างหลังก็ก้าวเดินขึ้นบันไดตามมาอีก

นับดาวหยุดอยู่เฉยๆ อีกครั้ง คนข้างหลังก็หยุด

นับดาวตัดสินใจหันกลับไปมอง รอยยิ้มของหัวหน้าหน่วยพิทักษ์ป่าคนใหม่ทำให้หล่อนนั่งนึกอะไรไม่ออกอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่เขาจะยกกล้องถ่ายรูปที่ห้อยคอขึ้นกดชัตเตอร์

“นี่!” หญิงสาวตกใจเอื้อมมือไปปิดเลนส์กล้องโดยอัตโนมัติ แต่

ชายหนุ่มก็ยกหลบเสียก่อน “มีสิทธิ์อะไรมาถ่ายรูปล่ะ”

“ก็บอกแล้วไงครับว่าบางที่ผมอาจกำลังหลงเสน่ห์ของคุณ”

ริมฝีปากเรียวงามเม้มเข้าหากัน สิ่งที่เขาต้องการคงหนีไม่พ้นการยั่วโมโห หล่อนเพื่อให้รำคาญจนยอมพาไปพบบิดาเสียมากกว่า

เสี้ยวอึดใจหนึ่งความคิดร้ายจากผุดขึ้นมาในสมอง หากหล่อนหลอก เขาไปทิ้งในป่าเพื่อตัดปัญหา...

เขาก็คงหาทางกลับออกมาได้เองอยู่ดี

อดิน อคิราห์ เป็นถึงหัวหน้าหน่วยพิทักษ์ป่า ต่อให้เขาเพิ่งย้ายมาประจำ ที่เชียงดาวไม่นาน เขาก็คงศึกษาเส้นทางเดินป่ามาอย่างดีแล้ว เผลอๆ จะรู้จัก ป่าดีกว่าหล่อนที่ย้ายไปอยู่กรุงเทพฯ มาสี่ปีเสียอีก ขึ้นหล่อนพาเขาไปทิ้ง หล่อนเองต่างหากที่อาจหลง

“ผมช่วยถือไหมครับ” ชายหนุ่มแสดงน้ำใจพลางหลุบตามองเครื่อง สัมทานครุฑหนึ่งระหว่างที่นับดาวกำลังพับเก็บความคิดร้ายจากโยนทิ้งไปจาก สมอง

“ช่วยไปไกลๆ ฉันจะดีกว่า”

“ช่วยไม่ได้ครับ มันเหลือบ่ากว่าแรงจนเกินไป”

“คนบ้า! โรครจิตหรือไง!” ไม่ทันขาดคำก็ต้องตกใจกับการที่ชายหนุ่ม ยกกล้องขึ้นมาถ่ายรูปหล่อนอีก แถมยังกดชัตเตอร์ติดต่อกันหลายครั้งจน ต้องกลับหลังหันวิ่งหนีขึ้นบันไดไปอย่างรวดเร็ว

กว่าลิบนาที่ก่อนจะหยุดพักหอบหายใจบริเวณลานชมวิวระหว่างทาง ขึ้นไปยังพระธาตุเจดีย์ทางด้านบน

หญิงสาวไม่แน่ใจว่าตนเองวิ่งขึ้นบันไดมาแล้วกี่มากน้อย แต่รู้ว่าวัดถ้า ฝาปล่องแห่งนี้ต้องขึ้นบันไดกว่าห้าร้อยขั้นเลยทีเดียว

ไต่ย็นเสียงชายหนุ่มวิ่งตามมาถึง นับดาวก็หันไปต่อว่าทันที

“วิ่งตามฉันอยู่แบบนี้ไม่เห็นเหนื่อยบ้างหรือไง”

“ผมเหนื่อยคุณก็เหนื่อย ทางที่ดีคุณหยุดความคิดที่จะวิ่งหนีผมดีกว่า”

อคินหอบหายใจลັกพั๊กก็เดินไปยืนรับอากาศบริสุทธิ์ที่มุมหนึ่งของลานชมวิว เขายกกล้องถ่ายรูปในมือขึ้นบันทึกภาพพระธาตุเจดีย์สี่ห้องอร่ามบนยอดเขา ซึ่งยังอยู่ไกลจากจุดนี้พอสมควร โดดเด่นท่ามกลางแผ่นฟ้ากระจ่างใส สะท้อนกับเปลวแดดบางเบา ก่อนจะหันกลับมาถ่ายภาพหญิงสาวที่ยืนหอบหายใจ กอดเครื่องสังฆทานอยู่ด้านหลัง

เสียงซัดเตอร์เรียกความสนใจได้ไม่ยาก นับดาวก้าวไปฉวยกล้อง ในมือชายหนุ่มทันที

“หยุดถ่ายรูปฉันเดี๋ยวนี้ละ!”

“ผมถ่ายรูปวิวต่างหาก ใครใช้ให้คุณมายืนทำหน้าที่สาวสวยๆ กันล่ะ” อคินอ้างระหว่างยกกล้องในมือหลบการแย่งฉวยของคนตัวเล็กพัลวัน ครั้นหล่อนไม่สามารถแย้งได้ สุดท้ายจึงตัดสินใจวางเครื่องสังฆทานลงบนพื้นชั่วคราวเพื่อความสะดวก

“เอามาเดี๋ยวนี้ละ!”

“แหม...พูดเสียอย่างกับเป็นกล้องตัวเองเลยนะครับ นี่มันกล้องของผม” อคินรู้สึกมีความสุขกับการที่นางฟ้าห่มเทศความสนใจมาให้ ครั้นเขาวิ่งหนีหญิงสาวก็วิ่งตามอย่างลืมหิน้อย โดยที่ชายหนุ่มแกลังกซัดเตอร์บันทึกภาพหล่อนทุกครั้งเมื่อสบโอกาส

“คนบ้า! หยุดถ่ายเดี๋ยวนี้ละ!”

ที่จุดพักริมวิวกกลางทางมีเพียงเสียงร้องห้ามของนับดาวสลับกับเสียงหัวเราะหัวทิ่มอย่างสนุกสนาน ก่อนที่ชายหนุ่มจะฉวยโอกาสในตอนที่นางฟ้ามัวแต่วิ่งตามไล่ล่ากล้อง หัวถึงเครื่องสังฆทานหนีขึ้นบันไดไปอย่างรวดเร็ว

“นี่!” นับดาวอุทานเสียงดัง “เอาเครื่องสังฆทานของฉันคืนมาละคนบ้า!”

สาวเท้าตามไปอีกคนจนในที่สุดก็มายืนหอบหายใจอยู่ที่บันไดนาคชั้นสุดท้ายในเวลาไล่เลี่ยกัน นับดาวพั๊กด้วยการเอนกายพิงราวบันไดนาค ก่อนจะหันไปต่อว่าชายหนุ่มเสียงพรวด

“คุณ...เอาของฉันคืนมา” ก้าวเท้าไปแย่งเครื่องสังฆทานพร้อมทำตาขุ่นเขียว แต่ชายหนุ่มกลับยิ้มที่ได้ช่วยนางฟ้าถือของเหล่านั้นขึ้นมาเป็นระยะไกลกว่าครึ่งทาง ถึงแม้ว่านางฟ้าจะมองเขาในแง่ลบก็ตาม

ใบหน้าสวยหวานสะบัดพริตไปอีกทางหนึ่ง ก่อนจะเดินเข้าไปกราบพระทางด้านใน ชายหนุ่มจึงตามไปนั่งไหว้แล้วกราบข้างๆ โดยมีได้แยแสต่อสายตาขุ่นเคืองของหญิงสาวเลยแม้สักนิดเดียว

กระทั่งถวายเครื่องสังฆทานเสร็จแล้ว นับดาวใจสงบลงจึงเดินไปยื่นชมทัศนียภาพที่ริมกำแพงหินเตี้ยๆ ด้านนอกพระธาตุเจดีย์พุทธาจารานุสรณ์ อันเป็นสถานที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ และเป็นพิพิธภัณฑ์เครื่องอัฐบริขารของหลวงปู่สิม พุทธาจาโร พระญาณลีธาจารย์ ผู้เริ่มพัฒนาถ้ำผาปล่องขึ้นเป็นสำนักสงฆ์ และจำพรรษาอยู่ ณ ถ้ำผาปล่องกระทั่งมรณภาพ

“บนนี้อากาศดีนะครับ” อकिनเดินตามมายืนข้างๆ พลังหันไปยิ้มให้อีกฝ่าย

“คงดีกว่านี้มากถ้าไม่มีคุณคอยตามรังควาน”

“เหมม...” หัวเราะอย่างสบายใจ “พูดอย่างกับผมเป็นญาติพี่เฝ้าศาล”

“ไม่ใช่ก็ใกล้เคียง ถึงได้ตามหลอกตามหลอนฉันไม่ยอมหยุด นี่...ได้ข่าวว่าคุณเป็นหัวหน้าหน่วยพิทักษ์ป่าคนใหม่ไม่ใช่หรือ ทำไม่ไม่รู้จักไปทำงานทำการ มาตามรังควานฉันอยู่ได้”

“คำก็ตามรังควาน สองคำก็ตามรังควาน ผมไม่เอาเวลาราชการมาทำอะไรแบบนั้นหรอกครับ แต่พอดีว่าวันนี้เป็นวันหยุด และจะว่าไป...ผมปฏิบัติหน้าที่นอกเหนือจากเวลาราชการต่างหาก เพราะว่าผมกำลังพยายามหาวิธีการตามหาตัวผู้ต้องสงสัยว่าลักลอบตัดไม้ทำลายป่า”

นับดาวขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกัดริมฝีปากตัวเองจนแทบเขียวซ้ำ

“ถ้าคุณมีหลักฐานว่าพ่อฉันลักลอบตัดไม้ทำลายป่าเมื่อไรฉันจะพาไป แต่ถ้าคุณไม่มีหลักฐานเป็นชิ้นเป็นอัน กับแค่ใครไม่รู้บอกว่าเป็นคนร้ายเป็นพ่อของฉัน คุณก็ควรจะเลิกกล่าวหาท่านเสียๆ หายๆ เพราะว่ามันไม่ใช่

ความจริง!”

“จริงหรือไม่จริง ถ้าคุณยอมให้ความร่วมมือพาผมไปพบพ่อของคุณ เราคงได้รู้กัน”

หญิงสาวตัดบทด้วยการเดินกระแทกเท้าลงบนไดนาคอมายังชั้นล่าง หล่นได้ยินเสียงฝีเท้าอีกฝ่ายด้านหลังแต่ก็ไม่คิดหันกลับไปแลเหลียว คิดเพียงอย่างเดียวว่าควรทำอะไรให้เขาเลิกเดินตามหล่น ที่สุดนับดาวก็คิดออก...

เมื่อลงมาถึงลานจอดรถอีกครั้ง นับดาวก็แก้งทำเป็นเดินไปเข้าห้องน้ำ ก่อนที่จะแอบยื่นมองพฤติกรรมของชายหนุ่มผ่านทางช่องระบายอากาศ

ทันทีที่เห็นคอนิยีนถ่ายภาพวิวทัศนัรหอหล่นไปพลางๆ นับดาวก็ยิ้มกริ่มอย่างย่ำใจ

หล่นคิดแล้วเชื่อว่าเขาคงไม่ยอมกลับง่ายๆ ถ้าให้คาดคะเนต่อไป เขาคงอยากตามก่อกวนหล่นไปเรื่อยๆ กระทั่งถึงไร่แสงดาวเลยด้วยซ้ำ แต่เขาประเมินหล่นต่ำเกินไป ผู้หญิงอย่างนับดาวไม่ยอมให้ใครหน้าไหนเอาไรด์เอาเปรียบหรือลิดรอนสิทธิเสรีภาพได้ง่ายๆ

หาจังหวะที่ชายหนุ่มกำลังเพลินอยู่กับการถ่ายภาพได้แล้ว นับดาวก็ย้อนกลับมายังรถของตนเพื่อหยิบตะปู้ไปทำบางอย่างกับล้อหลังของรถจี๊ป ซึ่งจอดอยู่ใกล้กัน

“คราวนี้เสร็จฉันแน่” ทำปากขมุบขมิบบอกกับชายหนุ่มที่ยืนหันหลังถ่ายภาพพระธาตุเจดีย์ที่อยู่ไกลออกไปหลายเมตร ก่อนจะยิ้มกระหิ้มแล้วเดินไปเปิดประตูรถกระบะสีหวานตามปกติ

ครั้นไขกุญแจรถ เสียงเครื่องยนต์ก็ทำให้ชายหนุ่มหันกลับมาองรีบเดินมาเปิดประตูรถจี๊ปสี่เขี้ยวทหารเพื่อติดตามนางฟ้าของเขาต่อไปเรื่อยๆ อย่างมีความสุข โดยไม่รู้สักนิดว่านับดาวเองก็กำลังขับรถอย่างมีความสุขเช่นกัน

กระทั่งเลี้ยวขึ้นถนนมาได้สักกระยะ นับดาวก็เห็นรถของชายหนุ่ม

ค่อยๆ ซะลอลแล้วหยุดนิ่งผ่านทางกระจกมองหลัง

ริมฝีปากเรียวยาวมขยับยิ้ม ขณะชายหนุ่มเปิดประตูลงมาสำรวจความผิดปกติของรถตัวเอง

ไม่นานนักอากินก็พบว่าล้อหลังฝั่งขวาอยู่ในสภาพแบนแต่ดีแต่ เขาหันไปมองตามพื้ปปีที่เริ่มทิ้งห่างออกไปด้วยความเสียดาย ก่อนจะเริ่มตะขิดตะขวงใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

อากินแน่ใจว่าตนเองไม่ได้ขับไปเหยียบกับอะไรเข้า แต่อย่างไรเสียก็คงต้องหยุดตามนางฟ้าชั่วคราวเพื่อเปลี่ยนล้อรถ

ชายหนุ่มย่อกายลงจับยางล้อรถข้างที่เกิดปัญหา ครั้นเห็นร่องรอยการถูกของแหลมทิ่มเข้าไป คิ้วหนวดกดำก็ขมวดมุ่น

ทันใดนั้นเองเขาก็ได้ยินเสียงเครื่องยนต์ของรถกระบะคันเล็กที่กำลังถอยกลับมา

อากินลุกขึ้นยืน แต่แทนที่นางฟ้าจะเปิดประตูรถและลงมาถามอย่างห่วงใยหรือเสนอตัวให้ติดรถไปด้วยกัน กลับเพียงโผล่หน้าออกมาทางหน้าต่าง

“อ้าย... น่าสงสาร”

คำพูดและสีหน้าต่างกันราวฟ้ากับเหว รอยยิ้มของเธอทำให้อากินรู้ได้ในทันทีว่าเป็นฝีมือใคร

“อ้าย^{๑๑} เจ้า อันที่จริงน้องก็อยากให้อ้ายติดรถไปด้วยหรอกน้าเจ้า แต่คิดไปคิดมา ไปกับคนปากหมาอย่างอ้ายคงจะทำให้น้องบ่มีสมาธิขับรถ อ้ายหาทางปึกเองก็แล้วกันน้า” นับดาวแก้มงูพูดภาษาเหนือใส่อีกฝ่ายให้ฟังดูเหมือนเห็นอกเห็นใจและอ่อนหวาน ก่อนจะยื่นมือข้างหนึ่งออกมาโบกที่นอกหน้าต่าง “บายบาย”

หล่อนยิ้มทิ้งท้ายแล้วขับรถจากไปอีกครั้ง ทิ้งให้ชายหนุ่มได้แต่ยืนกั๊กฟันกรอดๆ

^{๑๑} อ้าย ภาษาเหนือหมายถึง พี่

“ฝากไว้ก่อนเถอะ นางฟ้าสารพัดพิฆะ!” อคินทำปากขมุบขมิบ เดินกลับมาดูผลงานที่เจ้าหล่อนทำไว้อีกครั้งด้วยอารมณ์ขุ่นมัว กระทั่งได้ยินเสียงเครื่องยนต์ของรถกระบะสีหวานเงียบลงกะทันหันทั้งที่ควรจะค่อยๆ เบาลงตามระยะทาง ชายหนุ่มจึงหันกลับไปมองอย่างนึกแปลกใจ

ดูเหมือนว่าหญิงสาวกำลังพยายามไขกุญแจให้เครื่องยนต์ทำงานต่อ ทว่าพยายามอยู่สองสามครั้งก็ไม่ประสบผลสำเร็จ

ชายหนุ่มยิ้มกริ่ม ลูกขึ้นเดินตรงไปยังรถกระบะสีหวาน อคินเอนกายพิงตัวกับรถข้างบานประตูฝั่งคนขับ

“น้องสาวครับ รถเสียหรือครับ”

รอยยิ้มของเขาทำให้คนที่ตัวต้วเตี้ยตามามองรู้สึกขุ่นใจ แต่ก็ไม่ได้ออกปากต่อคำแล้วหันกลับไปไขกุญแจอีกสองสามครั้ง

‘ติดสิพี่ไป...ติด...ติด...ติด’

นับดาวทั้งใจหายทั้งชายหน้า ทำได้เพียงภาวนาด้วยการท่องพุทโธในใจสามจบแล้วลองใหม่

บรีน...

ริมฝีปากเรียวยามขยับยิ้ม ก่อนจะค้างเติ่งอยู่อย่างนั้นเมื่อรถเจ้ากรรมดับสนิทอย่างไม่มีที่ท่าว่าจะติดอีกเลย